

ΕΝΑΥΣΜΑ

Περιοδική έκδοση των Αγωνιστικών Κινήσεων ΑΕΙ-ΤΕΙ • Τεύχος 36 • Νοέμβρης 2011 • 1,50€

**Όταν οι ιμπεριαλιστές αρπαχτικά
παλεύουν πάνω από την λεία
τους...**

Αυτές οι αντιθέσεις και οι ανταγωνισμοί των ιμπεριαλιστών είναι που γεννούν τα πιο εφιαλτικά σενάρια για το μέλλον των λαών. Έτσι μπροστά στα αδιέξοδα της κρίσης και των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών ανοίγονται ενδεχόμενα χρεωκοπίας χωρών ακόμα και ξεσπάσματος ενός παγκόσμιου οικονομικού κραχ, ενώ αυτός ο οξυμένος οικονομικός ανταγωνισμός ενέχει κινδύνους για πολέμους και για ένα παγκόσμιο αιματοκύλισμα.

σελ. 8-9

**Αντιμέτωποι με τους εχθρούς
του κινήματος**

Όσο χτυπιούνται δικαιώματα και κατακτήσεις, τόσο οι εργατικοί και λαϊκοί αγώνες θα εντείνονται αμφισβητώντας την αστική νομιμότητα και η αστική τάξη και το κράτος θα απαντά χωρίς καμιά ανοχή.

σελ. 12

**Το μέλλον μας δεν βρίσκεται στο
σημερινό σύστημα αλλ' στην
προοπτική που ανοίγουν
οι Αγώνες μας**

Το ζήτημα λοιπόν το οποίο τίθεται σήμερα, είναι αυτό της κατεύθυνσης για την ανασυγκρότηση του λαϊκού κινήματος και της εργατικής τάξης σαν «τάξη για τον εαυτό της». Ανασυγκρότηση η οποία περνάει μέσα από την δυνατότητα που έχει ο λαός να αντισταθεί στην επίθεση που του γίνεται.

σελ. 8-9

Ο μόνος δρόμος είναι αντίσταση και πάλη!

Μιχάλης Κανάκης
Οικονομικό Ιωαννίνων

Αυτή η φράση είναι αναγκαίο να χαρακτηρίσει την εποχή μας. Μια εποχή που η επίθεση έχει πάρει άγριους ρυθμούς σε όλα τα επίπεδα της ζωής μας. Δε θέλουν να αφήσουν τίποτα όρθιο. Οι ιμπεριαλιστές ΕΕ-ΗΠΑ, με τους μηχανισμούς τους ΕΚΤ-ΔΝΤ αλλά και το ντόπιο κεφάλαιο έχουν βάλει στόχο να κλέψουν όλες τις κατακτήσεις και τα δικαιώματα που ο λαός με αγώνες έχει κερδίσει. Απολύσεις, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, μειώσεις μισθών-συντάξεων, κλείσιμο σχολείων-σχολών και νοσοκομείων, νέοι ταξικοί φραγμοί στην παιδεία, κατάργηση Ασύλου και ελευθεριών, είναι κάποια από τα “κατορθώματά” τους.

Μέσα, όμως, σε αυτή την εξαθλίωση και την υποταγή που θέλουν να μας επιβάλουν, ο λαός μαζί με

τη νεολαία δεν σκύβουν το κεφάλι και αντιστέκονται. Η διάθεση του κόσμου να αγωνιστεί είναι ολόφανερη μέσα από μεγαλειώδεις απεργίες, στις πλατείες, στους χώρους δουλειάς και μέσα από την ίδια του τη γειτονιά. Η αγωνιστικότητα της νεολαίας φάνηκε και στα Πανεπιστήμια, που πριν καλά-καλά ανοίξουν οι σχολές οι φοιτητές ξεκίνησαν τον αγώνα τους ενάντια στο νόμο-πλαίσιο με συνελεύσεις-καταλήψεις-διαδηλώσεις.

Εργάτες, εργαζόμενοι και φοιτητές βγήκαν, λοιπόν, ενάντια σε αυτή την επίθεση αλλά και σε κάθε λογική που θέλει να μετατρέψει τις διαδηλώσεις τους σε προεκλογικές συγκεντρώσεις, σπέρνοντας αυταπάτες για μια πιο “φιλολαϊκή”, ίσως και πιο “αριστερή” κυβέρνηση.

Όλα αυτά, συμβαίνουν 38 χρόνια μετά την εξέγερση του Πολυτεχνείου. Μια εξέγερση επίκαιρη όσο ποτέ. Όπου οι λαϊκοί και νεολαιίστικοι αγώνες διεκδικούσαν μαζικά και δυναμικά “Ψωμί-Παιδεία-Ελευθερία”, αλλά και απαιτούσαν να φύγουν οι νατοϊκές βάσεις και οι Αμερικάνοι, αναγνωρίζοντας την εξάρτηση της χώρας μας από αυτούς. Μέσα από την εξέγερση του Νοέμβρη του '73, ο λαός έμαθε να οργανώνεται, να νικάει και να διεκδικεί ελευθερίες. Συνέχεια εκείνου του αγώνα πρέπει να είναι και η σημερινή πάλη. Να παλέψουμε στο πλευρό του λαού και της εργατικής τάξης για να φρενάρουμε την επίθεση. Να σπάσουμε τα ιμπεριαλιστικά δεσμά των ΕΕ και ΗΠΑ. Η προοπτική βρίσκεται στη δύναμη του κόσμου, στην οργανωμένη πάλη του, στο δρόμο.

Η επίθεση στον λαό συνεχίζεται..

Διαηγούμε: Ή τις αηυσίδες ή τον ξεσηκωμό!

Δημήτρης χαρτζουλάκης
Φυσικό ΑΠΘ

Δεν έχουν σταματημό!

Εχει περάσει 1,5 χρόνος από τότε που η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ σε ουσιαστική συνεργασία με τους ΝΔ, ΛΑΟΣ παραχώρησε τον λαό και την χώρα μας στα νύχια των τοκογλύφων και δολοφόνων της τρόικας (ΕΕ, ΔΝΤ, ΕΚΤ), που επέβαλαν το Μνημόνιο. **Είναι πλέον ξεκάθαρη η εξάρτηση της αστικής τάξης της χώρας μας από τους ιμπεριαλιστές** που δεν διστάζει, για να ικανοποιήσει τις ορέξεις των ξένων αφεντικών της να ξεπουλήσει όλη την χώρα και το δημόσιο πλούτο της (λιμάνια, ΔΕΗ κτλ). Και αυτό την κάνει πραγματικά επικίνδυνη. Πρέπει να γίνει ξεκάθαρο ότι σκοπός τους, με τα μέτρα και τα απανωτά μνημόνια που ψηφίζονται, δεν είναι να σουλουπώσουν το έλλειμμα ούτε να κουμαντάρουν το χρέος. **Είναι στόχος για το κεφάλαιο να φορτώσει την κρίση του στις πλάτες του εργαζόμενου λαού**, να ξεθεμελιώσει κάθε κατάκτηση του εργατικού-λαϊκού κινήματος. Οι ιμπεριαλιστές έπεσαν σαν τα όρνεα πάνω στην Ελλάδα για να αρπάξουν τις πραγματικές αξίες και για να μετακυλήσουν, με τη σειρά τους, την κρίση τους στον λαό και την χώρα. Επιδιώξεις τους λοιπόν: **ο εργασιακός και κοινωνικός μεσαίωνας όπου κάθε λαϊκή κατάκτηση και έννοια του «κοινωνικού κράτους» θα ανήκουν στο παρελθόν.**

Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας στο απόσπασμα

Στα πλαίσια της νέας βάρβαρης πραγματικότητας και των νέων εργασιακών σχέσεων η κυβέρνηση ψήφισε με το πολυνομοσχέδιο την κατάργηση των Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας. Με τις επιχειρησιακές συμβάσεις να υπερισχύουν πλέον των κλαδικών, **αφαιρείται στην ουσία η δυνατότητα των εργαζομένων να διαπραγματευτούν συλλογικά την αμοιβή τους. Ο μισθός και τα εργασιακά δικαιώματα λοιπόν θα αποτελούν προϊόν ατομικής διαπραγμάτευσης ανάμεσα στον εργαζόμενο και τον εργοδότη-κεφαλαιοκράτη.** Το κεφάλαιο που θα αποφασίζει και θα διατάζει, θα απειλεί, θα εκβιάζει με απολύσεις τους εργαζομένους για να συνάψουν ατομική σύμβαση σύμφωνα με τις ανάγκες και τις ορέξεις των επιχειρήσεων. **Οι εργαζόμενοι λοιπόν θα βρεθούν σε ακόμα χειρότερη θέση όχι μόνο στο επίπεδο του μισθού που θα μειωθεί τρομακτικά, αλλά και στο ζήτημα της οργάνωσης της πάλης και στην διαπραγμάτευση των συνθηκών εργασίας.**

Η δωρεάν περίθαλψη είναι πλέον παρελθόν

Από την δίνη της κρίσης και του σαρώματος των λαϊκών δικαιωμάτων δεν ξεφεύγει ούτε η περίθαλψη. **Τα νοσοκομεία, οι εργαζόμενοι σε αυτά και οι ασθενείς που απευθύνονται σε αυτά βρίσκονται στο στόχαστρο.** Από όλα τα νοσοκομεία της χώρας σχεδιάζουν να κλείσουν παραπάνω από τα μισά. Το

κράτος πετάει από πάνω του την υποχρέωση να παρέχει περίθαλψη και μετακυλύει το κόστος στις πλάτες του λαού. Σε αυτή την βάση η εφαρμογή πληρωμής στα εξωτερικά ιατρεία των 5 ευρώ η προοπτική επέκτασής του, η εφαρμογή των ολοήμερων ιατρείων επί πληρωμή είναι μέτρα που θα πετάξουν τις λαϊκές οικογένειες έξω από τα νοσοκομεία.

Χαράτσια, απολύσεις, μειώσεις μισθών ξεζουμίζουν τους εργαζόμενους

Η βάρβαρη επίθεση στα δικαιώματα του λαού συνεχίζεται. **Η φορολογία συνεχώς αυξάνεται με αποκορύφωμα τα νέα έκτακτα χαράτσια στα ακίνητα.** Παράλληλα οι περικοπές σε επιδόματα, μισθούς και συντάξεις αυξάνονται συνεχώς και στον δημόσιο και στον ιδιωτικό τομέα. Η ανεργία έχει φτάσει πλέον στο 1,5 εκατομμύριο και ετοιμάζουν να στείλουν δεκάδες χιλιάδες δημόσιους υπάλληλους στην εφεδρεία-απόλυση. **Αυτές είναι οι εργασιακές σχέσεις που θέλουν να έχουν οι εργαζόμενοι στην χώρα μας. Για αυτό προετοιμάζουν την γενιά μας.** Για σύγχρονους σκλάβους του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού.

Αντιδραστικοποίηση του πολιτικού σκηνικού—Κατάργηση των Δημοκρατικών ελευθεριών

Είναι φανερό ότι **το σύστημα δεν μπορεί να πείσει πλέον τον λαό** ότι τα μέτρα παίρνονται για το καλό του. Ξέρει και ότι οι λαϊκές αντιδράσεις ενάντια σε αυτήν την πολιτική θα συνεχιστούν, θα κλιμακωθούν. Όσο οξύνεται η αντιπαράθεση του συστήματος με τους εργαζομένους μπαίνει στην πρώτη γραμμή το ζήτημα των δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών. Γιατί το σύστημα θεωρείται ακόμα περισσότερο απέναντι στον «εχθρό-λαό» και τους αγώνες του είτε με την καταστολή είτε ψηφίζοντας αντιδραστικούς νόμους στην Βουλή. **Η κήρυξη όλων των λαϊκών κινητοποιήσεων και απεργιών σαν «παράνομες», η αντιμετώπισή τους από τις δυνάμεις καταστολής με τον πιο βάρβαρο τρόπο (ξύλο και χημικά στους διαδηλωτές), η ανεξέλεγκτη δράση παρακρατικών και φασιστικών στοιχείων ενάντια σε μετανάστες, η κατάργηση του ασύλου στα πανεπιστήμια, η προετοιμασία στρατιωτικών μονάδων για την καταστολή των κοινωνικών αντιδράσεων είναι σημάδια που δείχνουν την παραπέρα αντιδραστικοποίηση του πολιτικού σκηνικού.** Χαρακτηριστικό παράδειγμα ήταν ένα άρθρο στο «ΒΗΜΑ» όπου μιλούσε για **«κυβέρνηση εθνικής ανάγκης» σε έκτακτες καταστάσεις που να μπορεί να αναστείλει κάποια άρθρα του συντάγματος!**(όπως για το δικαίωμα στην απεργία και την διαμαρτυρία). Όλα αυτά δεί-

χνουν ξεκάθαρα το κτηνώδες πρόσωπο του καθεστώτος, πόσο αδίστακτοι μπορούν να γίνουν απέναντι στον λαό και τις κινητοποιήσεις του.

Θα μας βρουν μπροστά τους!

Αυτό που έχουν να αντιμετωπίσουν οι λαοί, στην χώρα μας αλλά και παγκόσμια, είναι η πιο βάρβαρη επίθεση του καπιταλισμού-ιμπεριαλισμού. Βασικός παράγοντας: **η οπισθοχώρηση του εργατικού-επαναστατικού κινήματος και η αποδιοργάνωση των αντιστάσεων του λαού** που δίνει στο σύστημα την ευκαιρία για να πάρει την ιστορική του ρεβάνς. Στόχος τους: το ξεθεμελίωμα όλων των δικαιωμάτων των εργαζομένων και η πλήρη κυριαρχία πάνω τους.

Ο λαός μας έδειξε αυτά τα δύο χρόνια(και ιδιαίτερα τους τελευταίους μήνες) ότι είναι οργισμένος και θέλει να παλέψει. **Εκατοντάδες χιλιάδες βγήκαν στους δρόμους στις τελευταίες απεργίες, συγκεντρώθηκαν στις πλατείες σε όλη την χώρα και διαδήλωσαν την εναντίωσή τους.** Υπάρχουν βέβαια πολλά προβλήματα και έχουμε να διανύσουμε μεγάλο δρόμο μπροστά μας. Απόλυτη αναγκαιότητα λοιπόν, η ανασυγκρότηση και αυτοοργάνωση των λαϊκών δυνάμεων για την ανατροπή της επίθεσης. Να δημιουργηθεί ένα **πλατύ Μέτωπο Αντίστασης μέσα από την Κοινή Δράση.** Μόνο έτσι θα αντιμετωπιστούν αποτελεσματικά τα άμεσα προβλήματα που βιώνουμε, και οικοδομούνται πραγματικές βάσεις για την ανασύσταση των λαϊκών δυνάμεων. Πρέπει να μπει, ακόμα πιο έντονα στους κόλπους του κινήματος και του λαού, η αναγκαιότητα της **αντιιμπεριαλιστικής πάλης** στην χώρα μας **για να σπάσουμε τα δεσμά της εξάρτησης,** κόντρα στις αντιλήψεις της παγκοσμιοποίησης και των ολοκληρώσεων, που σήμερα, με βάση τους οξυμένους ανταγωνισμούς, καταρρέουν σαν πύργοι από άμμο. Είναι ζήτημα πάλης ακόμα, η απόρριψη της άποψης πως ο καπιταλισμός είναι «μονόδρομος», πως αυτό που συμβαίνει τώρα είναι αντικειμενικό και πως δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα. Να οικοδομήσουμε **λαϊκό κίνημα ανεξάρτητο από το κράτος και τους μηχανισμούς της συνδιοίκησης,** που εκτονώνουν την λαϊκή οργή. Χωρίς **αυταπάτες διαχείρισης του χρέους ή της αστικής εξουσίας,** που προβάλλει η επίσημη (και όχι μόνο) Αριστερά. Γιατί **το πρόβλημα δεν λύνεται ούτε με διαχείριση ούτε με εκλογές.** Το κίνημα είναι το μόνο που μπορεί να σταματήσει την επίθεση και σε αυτό πρέπει να εστιάσουμε. Κάθε οργάνωση, κάθε συλλογικότητα, κάθε ανένταχτος αγωνιστής να δράσει στην κατεύθυνση ανασυγκρότησης του λαού και των δυνάμεων του γιατί **οι κινηματικές και πολιτικές ανάγκες της περιόδου είναι τόσο αυξημένες που δεν χωρούν ούτε απογοητεύσεις ούτε αυταπάτες.** Να είμαστε σίγουροι ότι το κίνημα θα έχει και τα σκαμπανεβάσματά του και ότι έχουμε μακρύ δρόμο μπροστά μας. Όμως είναι σίγουρο ότι ο λαός μόνο αυτόν μπορεί να ακολουθήσει αν θέλει μια καλύτερη ζωή, μια άλλη κοινωνία.

έναυσμα

Έναυσμα - Περιοδική έκδοση των Αγωνιστικών Κινήσεων ΑΕΙ-ΤΕΙ

<http://periodiko-enausma.blogspot.com>

www.agonistikeskiniseis.org • e-mail: admin@agonistikeskiniseis.org

Θεσσαλονίκη: resistenciaelotta.blogspot.com • agonistikeskiniseis@gmail.com

Γιάννενα: <http://agonkiniseis-ioa.blogspot.com> • agonkiniseis_ioa@yahoo.com

Για embάσματα και συνδρομές:

Εθνική Τράπεζα, αριθμός λογαριασμού: 711/743100-79 • IBAN: GR6301107110000071174310079

Νόμος Πλαίσιο ή αληθινός δρόμος για το Μεσαίωνα... θα τον ανατρέψουμε με τους αγώνες μας!

Μυρτώ Περάκη

Ιστορικό-Αρχαιολογικό Ιωαννίνων

Αθήνας Γραβάνης

Ιατρική Ιωαννίνων

Μανώλης Βλάχοσταμάτης

Οικονομικό Ιωαννίνων

Η εκπαίδευση είναι ένας βασικός ιδεολογικός μηχανισμός του συστήματος στο οποίο ζούμε προκειμένου να αναπαράγει την ιδεολογία δηλαδή τις απόψεις της άρχουσας τάξης, της αστικής. Ότι δηλαδή πάντοτε θα υπάρχουν τάξεις, κάποιοι θα είναι πιο πλούσιοι από κάποιους άλλους, προωθεί τον ατομικό δρόμο σε όλα τα επίπεδα και το "πάτα επί πτωμάτων προκειμένου να αναδειχθείς". Βέβαια έχει ακόμη ένα στόχο. Να φτιάξει γενιές εργαζομένων σύμφωνα πάντα με τις ανάγκες της παραγωγής της εκάστοτε εποχής.

Από το '74 και μετά τέσσερις είναι οι σημαντικότεροι νόμοι στην τριτοβάθμια εκπαίδευση προκειμένου να εξυπηρετήσουν την παραπάνω κατεύθυνση:

1)Ο **νόμος πλαίσιο 815** (Βαρβιτσιώτη) το '80 ο οποίος αν και ψηφίστηκε ΑΝΑΤΡΑΠΗΚΕ από το μαζικό φοιτητικό κίνημα κόντρα σε λογικές που εναντιώθηκαν στους αγώνες και στις καταλήψεις.

2)Ο **νόμος πλαίσιο 1268** το '82 για τα ΑΕΙ και ο **1404** το '83 για τα ΤΕΙ. "Χάρη" σ'αυτόν το νόμο θεσμοθετήθηκε η συνδιοίκηση. Μιας «λύσης» για να ρίξει στάχτη στα μάτια των φοιτητών για να νομίζουν ότι όλοι μαζί -φοιτητές και καθηγητές- μπορούν και "συναποφασίζουν" ενώ ουσιαστικά οι αποφάσεις που λαμβάνονται μέσα στα όργανα συνδιοίκησης είναι ενάντια στο συμφέρον και τις απαιτήσεις των φοιτητών.

3)Ο **νόμος πλαίσιο 2083** το '92 (Σουφλιά) ο οποίος δεν εφαρμόστηκε ποτέ λόγω του μαζικού κινήματος στην εκπαίδευση. Αν και κατά καιρούς προσπάθησαν να εφαρμόσουν διατάξεις του...

4)Ο **νόμος πλαίσιο της Γιαννάκου** '06-'07. Νόμος ο οποίος σήκωσε θύελλες αντιστάσεων πανελλαδικά από ένα μαζικό φοιτητικό κίνημα που κατάφερε να πιέσει ώστε να αποσυρθούν διατάξεις του νόμου, σταμάτησε την αναθεώρηση του άρθρου 16, φρενάρισε για κάποιο διάστημα πολλά από τα σχέδια της τότε κυβέρνησης.

Ο νέος νόμος πλαίσιο της Διαμαντοπούλου αποτελεί τμήμα της αντιλαϊκής επίθεσης που βιώνει ο λαός τα τελευταία χρόνια από Αμερικάνους και Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές και τους μηχανισμούς τους (ΔΝΤ-ΕΕ-ΕΚΤ)

αλλά και από το ντόπιο ξενόδουλο κεφάλαιο. Συμπυκνώνει την επίθεση των τελευταίων 30 χρόνων και ταυτόχρονα την απογειώνει.

Αυτός ο νόμος είναι το μνημόνιο στην εκπαίδευση. Διαλύει συθέμελα ο,τι έχει απομείνει από τη δημόσια και δωρεάν παιδεία. Στόχος του είναι να σπουδάσουν ελάχιστοι και να φτιάξει "νέα γενιά" εργαζομένων-λάστιχο, πλήρως υποταγμένων στο αυριανό τους αφεντικό. Για να τα πετύχουν όλα αυτά, αφαιρούν κάθε δυνατότητα των φοιτητών να αντιδράσουν αναιρώντας όλες τις δημοκρατικές ελευθερίες και κεκτημένα με αγώνες από το φοιτητικό κίνημα.

Πιο συγκεκριμένα:

Διαλύει ο,τι έχει απομείνει από τη Δημόσια και Δωρεάν εκπαίδευση. Ορθώνουν οικονομικούς-ταξικούς φραγμούς έτσι ώστε να μετατρέψουν την εκπαίδευση σε "ατομικό προνόμιο". Το βιβλίο, η σίτιση, η στέγαση και γενικά ο,τι δικαιώματα είχε κατακτήσει το φοιτητικό κίνημα, με αυτόν το νόμο διαλύονται. Φτιάχνουν το "Πανεπιστήμιο του Μνημονίου". Ένα πανεπιστήμιο για λίγους κι εκλεκτούς. Όπου κλείνει η "στροφή" των σπουδών κι έτσι τα παιδιά των λαϊκών οικογενειών δεν θα έχουν τη δυνατότητα να σπουδάσουν, στέλνοντας μια πολύ μεγάλη μερίδα της νεολαίας στην αμορφωσιά και την ανεργία.

Η εντατικοποίηση των σπουδών θα εξωθεί τους φοιτητές στη διαγραφή. Ετοιμάζουν, και ήδη δηλαδή έχουν

επιβάλει, εξαντλητικούς ρυθμούς σπουδών. Εργασίες, πρόοδοι, παρουσίες και ...μαζικά κοψίματα για τιμωρία! Και σε συνδυασμό με την επιβολή του ορίου φοίτησης σε +2 έτη θα κάνουν τις σχολές μια ακόμη πιο εξαντλητική και χωρίς ελεύθερο χρόνο Γ' Λυκείου. Θέλουν έτσι μια μεγάλη μάζα των φοιτητών που σπουδάζει να παρατήσει τις σπουδές τους! Θέλουν ο φοιτητής να αναγκάζεται να είναι πάνω από ένα βιβλίο και να μην ασχολείται με τίποτα άλλο. Να μην μπαίνει στις Γενικές Συνελεύσεις του, να μη συζητά με τους συμφοιτητές του να μην παίρνει αποφάσεις.

Διαλύει τα πτυχία και τα αντικαθιστά με πιστωτικές μονάδες. Τα πτυχία μας θα θεωρούνται κουρελόχαρτα κι έτσι θα ξεκινήσει ένα ατέλειωτο σαφάρι πιστωτικών μονάδων προκειμένου να γεμίσει ο ατομικός φάκελος "προσόντων". Όσες πιο πολλές μονάδες θα έχει κάποιος, τόσο πιο "καλός" θα θεωρείται. Θα πατάμε επί πτωμάτων προκειμένου να γεμίσουμε τον ατομικό μας φάκελο για να είμαστε "καλύτεροι" από τους διπλανούς μας! Και αυτό το σαφάρι θα ξεκινάει και δε θα έχει σταματημό!

Θέλουν να δημιουργήσουν τον εργαζόμενο-δούλο του 21ου αιώνα. Ο οποίος θα τρέχει από δουλειά σε δουλειά, θα είναι ανασφάλιστος και δεν θα έχει κανένα δικαίωμα. Χωρίς ενιαίο πτυχίο αλλά με πιστωτικές μονάδες, δε θα έχει τη δυνατότητα να διαπραγματεύεται συλλογικά τα εργασιακά του δικαιώματα. Θέλουν έναν εργα-

ζόμενο ο οποίος θα στέκεται μόνος του μπροστά στον εργοδότη. Οπότε θα αναγκάζεται να δέχεται παθητικά ο,τι του πλασάρουν χωρίς να αντιδρά χωρίς να αντιστέκεται! Και αυτό μόνο και μόνο για να μπορέσει να έχει ένα κομμάτι ψωμί μιας και η αγορά εργασίας μετά από τα αντιλαϊκά μέτρα (απολύσεις,εφεδρείες κτλ) και την επιβολή της βάρβαρης πολιτικής κυβέρνησης-ΕΕ-ΔΝΤ έχει συρρικνωθεί αφαιρώντας το δικαίωμα από μια τεράστια μάζα εργαζομένων το δικαίωμα στη δουλειά.

Καταργεί το Άσυλο και απαγορεύει το φοιτητικό συνδικαλισμό. Γνωρίζουν ότι το Άσυλο είναι χώρος όχι μόνο ελεύθερης διακίνησης ιδεών αλλά και χώρος στον οποίο λαός και νεολαία οργανώνουν τους αγώνες τους για να διεκδικούν τα δικαιώματά τους. Ξέρουν πολύ καλά ότι το Άσυλο και οι αγώνες που γεννιούνται εκεί θα τους είναι εμπόδιο στα νέα μέτρα που θέλουν να περάσουν. Γνωρίζουν ότι ειδικά αυτή την περίοδο της φτώχειας της ανεργίας και της καταστολής πως οι αγώνες της νεολαίας για ένα καλύτερο αύριο μπορούν να αποτελέσουν σπινθήρα για ένα γενικότερο ξεσηκωμό ενάντια στην αντιλαϊκή πολιτική τους. Και καταργούν το Άσυλο επειδή θέλουν να ξεμπερδέουν με το φοιτητικό κίνημα!

**ΣΤΗ ΜΑΧΗ ΤΗΣ ΓΕΝΙΑΣ ΜΑΣ
ΘΑ ΒΓΟΥΜΕ ΝΙΚΗΤΕΣ
ΕΜΠΡΟΣ ΓΙΑ ΕΞΕΓΕΡΣΕΙΣ
ΚΑΙ ΑΝΑΤΡΟΠΕΣ!**

Σε αυτό το μεσαίωνα που θέλουν να μας επιβάλουν πρέπει να απαντήσουμε δυναμικά. Να μπούμε στις Γενικές μας Συνελεύσεις να βρούμε τους συμφοιτητές μας,να συζητήσουμε,να πάρουμε αποφάσεις αγώνα και με καταλήψεις και διαδηλώσεις,να διεκδικήσουμε το μέλλον μας. Δεν υπάρχει άλλη διέξοδος σήμερα πέρα από την οργανωμένη πάλη μας για την ανατροπή του νόμου πλαίσιο και να σταθούμε στο πλευρό της λαϊκής αντίστασης για το σταμάτημα της βάρβαρης επίθεσης και την ανατροπή της αντιλαϊκής πολιτικής.

Ιατρική Αθήνας
Αντώνης Αποστολάκης

ανταπουρίσεις...

Από την αρχή της χρονιάς οι φοιτητές Ιατρικής ρίχτηκαν στη μάχη για την ανατροπή του νόμου-πλαίσιο, γεγονός που εκφράστηκε από τη μαζικοποίηση των διαδικασιών του Συλλόγου. Σε αυτές φάνηκε ξεκάθαρα η διάθεση του φοιτητόκοσμου να κοντραρισθεί με τις αντιδραστικές επιλογές του συστήματος στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. Από πολύ νωρίς, οι συστημικές παρατάξεις ΔΑΠ-ΠΑΣΠ-Νέα Προοπτική δεν παρέλειψαν να αποκαλύψουν τον πραγματικό τους εαυτό και τα συμφέροντα που εξυπηρετούν, προπαγανδίζοντας το «μάταιο» των κινητοποιήσεων και συγκροτώντας το μέτωπο «ανοιχτή σχολή», σε σύμπλευση και με το καθηγητικό κατεστημένο. Το τελευταίο ξεπέρασε τα όρια της αυθαιρεσίας, όταν τρομοκρατούσε τους φοιτητές και προχωρούσε σε πραγματοποίηση των κλινικών στα μεγαλύτερα έτη εν μέσω κατάληψης. Όσον αφορά τις δυνάμεις που αναφέρονται στο κίνημα, κράτησαν την ίδια στάση που είχαν και στις υπόλοιπες σχολές. Έκφραση των αδιέξοδων λογικών η τελευταία Γενική Συνέλευση με την οποία άνοιξε η σχολή, όταν οι προσπάθειες των καθεστωτικών παρατάξεων να εκφυλίσουν τη διαδικασία απαντήθηκαν, κυρίως από τη μεριά των ΕΑΑΚ, με εξίσου άθλιες πρακτικές χειρισμού του κόσμου (κλείσιμο της πόρτας πριν καν τελειώσουν οι τοποθετήσεις και αποκλεισμός ατόμων από την ψηφοφορία «μήπως και κερδηθεί η συνέλευση»). Έπειτα επικράτησε μια κατάσταση αδρανοποίησης, με αναβολές των Γ.Σ. από βδομάδα σε βδομάδα, η οποία φαίνεται να ανατρέπεται το τελευταίο διάστημα λόγω της ενεργοποίησης των φοιτητών ενάντια στη διάλυση της δημόσιας περίθαλψης και το νομοσχέδιο των εξετάσεων για ειδικότητα, με χαρακτηριστική στιγμή την κατάληψη στο υπ. Υγείας από κοινού με νοσοκομειακούς γιατρούς και εργαζομένους εκεί.

ΑΣΟΕΕ
Χρήστος Τσιντζος

Το κίνημα του Σεπτεμβρίου χαρακτηρίστηκε από μαζικότερες γενικές συνελεύσεις (έφτασαν τους 2600 φοιτητές). Αξιοσημείωτο σε αυτές ήταν το ότι η ΠΑΣΠ βρήκε στήριγμα στην ΚΝΕ για να αλλάξει - αυθαίρετα - τον τρόπο ψήφησης στην Γ.Σ. από κατάθεση πλασιών σε κατάθεση 3 ψηφισμάτων (ναι-όχι στο Νόμο, ναι-όχι στην κατάληψη, πολιτικό πλαίσιο). Αποτέλεσμα ο Σύλλογος να ψηφίσει κατάληψη χωρίς πολιτικό πλαίσιο, κάτι που βρήκε σύμφωνο και το χώρο της **αναρχίας**, ο οποίος το πρότεινε αρχικά. Η στάση αυτή δεν προξενεί εντύπωση καθώς καμία από τις 2 παρατάξεις δεν ήθελε να χρεωθεί το «κλείσιμο» της σχολής. Κατά τα άλλα, η ΠΑΣΠ ως κυβερνητική παράταξη έτρεξε να προβάλλει το αγωνιστικό της πρόσωπο και να διαχωρίσει τη θέση της από το ΠΑΣΟΚ ενώ η ΚΝΕ στη γνωστή λογική ήττας πρότεινε «εναλλακτικές» μορφές πάλης για αλλαγή συσχετισμών. Παράλληλα αμφότερες εκμεταλλεύτηκαν τις απεργίες των ΜΜΜ για να μην μπουκνουν στις επόμενες συνελεύσεις.

Οι **ΕΑΑΚ-ΑΡΕΝ** ναι μεν διαφώνησαν στη σύμπραξη ΠΑΣΠ-ΚΝΕ για τα ψηφίσματα αλλά αναλώθηκαν κυρίως στο «κάτω η κυβέρνηση» ενώ η ΔΑΠ σε ρόλο κομπάρσου έμπαινε φοβισμένα στις Γ.Σ. εμμένοντας στις θέσεις της (Παιδεία 2020) χωρίς ωστόσο να κάνει αναφορά σε αυτές. Το μπλοκ «**αντικατάληψης**», αποτελούμενο από ανένταχτους φοιτητές αλλά προωθούμενο από απογοητευμένους πρώην ΠΑΣΠτες και ΔΑΠτες, αρκέστηκε σε μια φαινομενικά πολιτικά άδεια άποψη του στυλ «**Ψηφίζω Ανοιχτή Ασοεε**» αλλά άφηνε ανοιχτό το κατά πόσο διαφωνεί με το Νόμο.

Οι **Αγωνιστικές Κινήσεις** προσπάθησαν να φέρουν στο επίκεντρο τη συζήτηση για το Νόμο με τα ζητήματα που εγείρει και την συνολική επίθεση, προτείνοντας σαν μόνη λύση το δρόμο του αγώνα, ενάντια σε «εφήμερους» φίλους και αδιέξοδες λογικές.

ΝΟΠΕ
Κωνσταντίνα Βαρνάβα
Οικονομικό ΑΠΘ
Μαρίνα Δημοπούλου
Νομική ΑΓΘ

Με το που μπήκαμε στις σχολές μετά το καλοκαίρι μας υποδέχθηκε ο νέος νόμος πλαίσιο, μια προσπάθεια προσαρμογής του μνημονίου στην εκπαίδευση. Το φ.κ. δεν πιάστηκε στον ύπνο και ξεκίνησε κινητοποιήσεις.

Οι μαθητές στους

Ανάγκες και δυνατότητες

Οι φετινές μαθητικές κινητοποιήσεις ανέδειξαν μια σειρά από νέα στοιχεία για το μαθητικό κίνημα. Στοιχεία των οποίων σημάδια μπορούσαμε να διακρίνουμε σε προηγούμενες φάσεις του αγώνα τους, αλλά που αυτή τη φορά ενισχύθηκαν και φανέρωσαν τις σημαντικές δυνατότητες που μέλλει να απελευθερώσει το μαθητικό κίνημα. Σε κάθε περίπτωση, ο αγώνας των μαθητών δεν θα μπορούσε παρά να επηρεαστεί από τις εξελίξεις στη χώρα και τη συνολική πάλη του λαού το τελευταίο διάστημα. Οι μαθητές, αν και με αρκετές αδυναμίες, συμμετείχαν και συνέβαλαν στις αντιστάσεις του λαού και πολύ περισσότερο έδωσαν το παρόν για τη συνέχιση του αγώνα.

Τα χαρακτηριστικά των κινητοποιήσεων

Σε μια προσπάθεια να κωδικοποιήσουμε τα βασικά χαρακτηριστικά των φετινών μαθητικών κινητοποιήσεων, θα λέγαμε ότι αυτά ήταν κυρίως δύο:

Το **πρώτο** είναι ότι οι καταλήψεις στα σχολεία ξέσπασαν με αυθόρμητο τρόπο, χωρίς να έχει πάρει καμία δύναμη κάποια συγκεκριμένη πρωτοβουλία. Η ΚΝΕ και τα κατά τόπους Συντονιστικά Αγώνα Σχολείων βρέθηκαν και πάλι να ακολουθούν τις εξελίξεις και να προσπαθούν να συγκροτήσουν τις δικές τους δυνάμεις στη γνωστή κομματική τους γυάλα, ουσιαστικά μακριά από το πεδίο της πραγματικής αντιπαράθεσης με το σύστημα. Άλλα κομμάτια της Αριστεράς, όπως οι δυνάμεις του ΣΥΡΙΖΑ αλλά και εξωκοινοβουλευτικές, έδειξαν αδυναμία να στηρίξουν τον μαθητικό αγώνα, πόσο μάλλον να τον πυροδοτήσουν. Έτσι, οι μαθητές οδηγήθηκαν στην ουσία από την οργή και την αγανάκτησή τους στη μόνη επιλογή που καταλάβαιναν ότι είχαν και έχουν: **Εκείνη της αντίστασης και του αγώνα.**

Χωρίς να θέλουμε να υποκληθούμε στο «αυθόρμητο» γενικώς και αορίστως, δεν μπορούμε παρά να διακρίνουμε κάποια θετικά στοιχεία στη συγκεκριμένη περίπτωση. Και το βασικότερο όλων είναι ότι οι μαθητές, ακριβώς επειδή καθοδηγήθηκαν αποκλειστικά και μόνο από την αγωνία και την απόγνωση στην οποία τους οδηγεί η πολιτική του συστήματος, **εκφρά-**

σανε με τον πιο αγνό τρόπο το πραγματικό ζήτημα. Κατάφεραν να εντοπίσουν τις αιχμές του αγώνα και να τις συνοψίσουν στα τέσσερα σημεία: **καμία συγχώνευση/κατάργηση - δωρεάν βιβλία για όλους - κάλυψη των κενών σε εκπαιδευτικούς - ούτε ευρώ από την τσέπη των οικογενειών μας.** Χωρίς τις παλινωδίες στις οποίες οδηγούν πολλές φορές το κίνημα οι αδυναμίες, οι ανεπάρκειες και οι... άλλου τύπου στοχεύσεις των δυνάμεων τις Αριστεράς, οι μαθητές **κατάφεραν να ομοφωνήσουν στο πολιτικό πλαίσιο του αγώνα τους, στη βάση των πραγματικών τους ανησυχιών.**

Φυσικά, η απουσία πολιτικής στήριξης έχει και την άλλη της πλευρά, εκείνη της αδυναμίας του συντονισμού και της αναβάθμισης του πολιτικού επιπέδου. Οι ευθύνες της Αριστεράς αλλά και της αναρχοαυτονομίας είναι μεγάλες όσον αφορά το επίπεδο πολιτικοποίησης του μαθητικού κινήματος. Από τη μία η αναρχοαυτονομία εξακολουθεί να έχει μεγάλη διεισδυτικότητα στα ατίθασα νεανικά μυαλά και να απορρίπτει κάθε μορφή οργάνωσης στο πλαίσιο του κινήματος, στο όνομα ενός απροσδιόριστου «ελευθεριασμού». Από την άλλη, τόσο οι ομάδες αυτές όσο και δυνάμεις της Αριστεράς ευθύνονται το ίδιο για τη λογική του κομματικού μαγαζιού, την έλλειψη πολιτικής συζήτησης μπροστά στην οπαδική αυτοεπιβεβαίωση, την έτοιμη προσφορά «λύσης». Συγγενείς λογικές σε δύο κατά τα άλλα εκ διαμέτρου αντίθετους χώρους...

Ως προς το συντονισμό, ήταν φανερό ότι έλειψε μια κεντρική έκφραση και εξωστρέφεια του αγώνα, μια ενιαία μαθητική διαδήλωση για παράδειγμα, ενώ ως προς το ζήτημα της πολιτικής αναβάθμισης, θα λέγαμε ότι οι μαθητές έκαναν όσα μπορούσαν να κάνουν από μόνοι τους σε αυτή τη φάση (και σ' αυτό θα επανέλθουμε) αφήνοντας ένα κενό στη σύνδεση με το λαό και τους δικούς του αγώνες και την οργανωμένη συμμετοχή των μαθητών στο πεδίο της κεντρικής αντιπαράθεσης..

Ένα **δεύτερο** χαρακτηριστικό του αγώνα έως τώρα είναι ότι στην πλειοψηφία τους οι αποφάσεις για κατάληψη, διαδήλωση, συντονισμό με άλλα σχολεία έγινε με **συλλογικές αποφάσεις.** Οι συνελεύσεις έγιναν συνήθεια στα πε-

Ειρήνη Βλάχοπούλου

δρόμους!

του μαθητικού κινήματος

ρισσότερα σχολεία κι αυτό είναι ένα χαρακτηριστικό που τα τελευταία χρόνια έδειχνε να ενισχύεται έτσι κι αλλιώς, αλλά σε αυτή τη φάση έγινε πιο ουσιαστικό και προέκυψε ως ανάγκη και απέναντι στην τρομοκρατία και την κατασυκοφάντηση. Στις συνελεύσεις τους οι μαθητές συζήτησαν, συναποφασισαν, τσακώθηκαν, αντιπαράστηκαν. Για να καταφέρουν να καταλήξουν στα αιτήματα και τις μορφές πάλης που οι ίδιοι καταλάβαιναν ότι ανταποκρίνονταν κάθε φορά στις ανάγκες του αγώνα τους. Το στοιχείο της πολιτικοποίησης ήταν έκδηλο σ' αυτές τις διαδικασίες, μια και οι μαθητές καταλάβαιναν ότι αυτό που έχουν απέναντί τους είναι αρκετά μεγάλο και... δύσκολο και θέλει διαφορετικά χαρακτηριστικά αντιπαράθεσης. Κι αν κάποια λουκέτα μπήκαν νύχτα από κάποιες παρέες, το αν θα συνεχίσουν να είναι κλειδωμένα αποφασίστηκε σε δεύτερο χρόνο από συνελεύσεις. Τέτοιες κινήσεις άλλωστε, εκφράζουν είτε πρακτικά προβλήματα που προκύπτουν επειδή οι διευθυντές αρνούνται να επιτρέψουν κανονικές συνελεύσεις είτε το ίδιο το πολιτικό ζήτημα που αφορά τη συγκρότηση του μαθητικού κινήματος συνολικά.

Η... εικόνα στις ειδήσεις

Σαν τα σαλιγκάρια που πάντα βγαίνουν μετά τη βροχή είναι και τα ρεπορτάζ των ΜΜΕ που πάντα βγαίνουν μετά τις μαθητικές κινητοποιήσεις. Ή καλύτερα, σαν τους γυμνοσάλιαγκες που ψάχνουν να προφυλάξουν τη γύμνια τους. Στη φετινή περίπτωση, τα ρεπορτάζ είναι αλήθεια ότι καθυστέρησαν. Γιατί, πριν ακόμη τελειώσουν οι διαμαρτυρίες των Μέσων σχετικά με την έλλειψη βιβλίων και την κωμωδία των cd που ήταν αδύνατον να κρυφτεί, πώς θα μπορούσαν οι ίδιοι να παρουσιάσουν τις μαθητικές καταλήψεις που θα φαινόταν απολύτως δικαιολογημένες; Άφησαν λοιπόν να καταλαγιάσει ο κουρνιαχτός και σύντομα οι πρώτοι βανδαλισμοί φιγουράρισαν φαρδιοί πλατιοί στις τηλεοράσεις και τις εφημερίδες. Εκεί ξεχάστηκαν και τα cd και τα φωτοαντίγραφα και μπήκαν στο πρώτο πλάνο τα τσιγάρα, τα ποτά και τα ξενύχτια στις καταλήψεις μιας γενιάς που έχει συκοφαντηθεί όσο δεν πάει άλλο. Ακολούθησαν η αστυνομία

και οι εισαγγελείς έξω από τα κάγκελα των σχολείων με την αμέριστη συμπαράσταση των αμετανόητων μελών της πάλαι ποτέ κλαδικής...

Ας μας συγχωρεθεί η διάθεση διακωμώδησης της κατάστασης, γιατί η αλήθεια είναι ότι εκφράζει πολύ σοβαρά ζητήματα. Πρώτα απ' όλα, εκφράζει την πεισματική άρνηση του συστήματος και όσων το στηρίζουν να αποδεχτεί ότι **η μαθητική νεολαία έχει δικαίωμα να αγωνίζεται**. Φυσικά, είναι κι αυτό ένα από τα λίγα όπλα με τα οποία έχουν να αντιπαρατεθούν σε έναν αγώνα που φανερά υπερασπίζεται πράγματα που αν δεν έχει ένα σχολείο, δεν μπορεί να λέγεται σχολείο: βιβλία και καθηγητές. Τα υπόλοιπα όπλα είναι η ανοιχτή τρομοκρατία, η επιστράτευση των νόμων που οι ίδιοι δημιούργησαν για να μαζέψουν τα ασυμμάζευτα και τα καλοπληρωμένα μέλη τους στις τοπικές τους οργανώσεις. Ο καθένας κάνει ό,τι μπορεί... Η γύμνια ενός συστήματος σάπιου και βάρβαρου, δύσκολα βρίσκει πειστικά προκαλύμματα...

Απέναντι σε αυτήν την πλευρά της επίθεσης, οι μαθητές στάθηκαν και πάλι με το κεφάλι ψηλά. Γιατί τα λόγια και τα μάτια τους που γέμιζαν απορία μπροστά σ' αυτά που άκουγαν, ήταν πράγματι αφοπλιστικά. Τι να απαντήσει κανείς σε ένα παιδί που του εξηγεί ότι υπερασπίζεται στοιχειώδη πράγματα και τον ρωτά με θράσος: **«Είστε μαζί μας ή εναντίον μας;»...**

Στο πλευρό του λαού

Αυτό που ανοίγεται μπροστά μας, μπροστά στους μαθητές, τη νεολαία και το λαό συνολικά είναι μεγάλο και είναι πρωτόγνωρο. Γιατί αν όλοι εκείνοι έχουν συναποφασίσει να κάνουν ρημάδι μια ολόκληρη χώρα, πρέπει και όλοι εμείς να τους αντιπαλέψουμε με όλες μας τις δυνάμεις.

Οι μαθητές έχουν ξεκινήσει έναν αγώνα. Κι αν σε όσα αναφέρθηκαν παραπάνω υπερίσχυσε ο αόριστος χρόνος, είναι επειδή απλώς έκλεισε ένας πρώτος κύκλος του οποίου η συνέχεια δεν θα αργήσει να φανεί. Ο χρόνος είναι ενεστώτας. **Οι μαθητές παλεύουν, αντιστέκονται**. Και ο χρόνος είναι και μέλλοντας. **Οι μαθητές θα ενωθούν** με τους γονιούς τους, με τους εκπαιδευτικούς τους, **με όλο το λαό** σε ένα ποτάμι που θα πνίξει όσους τους κλέβουν τη ζωή και το μέλλον.

Την πρώτη συνέλευση του οικονομικού την πήρε η ΠΑΣΠ με πλαίσιο κατάληψης. Μέσα στην στείρα και χωρίς πολιτική χροιά εβδομάδα που ακολούθησε ΠΑΣΠ και ΕΑΑΚ έκαναν κοινό πλαίσιο όπου μιλούσε για έναν άλλο νόμο πλαίσιο για μια άλλη αξιολόγηση και για την υπεράσπιση του θεσμού της συνδιοίκησης. Οι Αγωνιστικές κινήσεις κατέβασαν δικό τους πλαίσιο όπου αποτύπωνε τις πραγματικές αιχμές που έπρεπε να ορίζουν τους αγώνες του φ.κ. Στην συνέλευση αυτή επικράτησε το "αγωνιστικό- κοινό" πλαίσιο. Η ΠΑΣΠ δεν στήριξε την επόμενη φορά το πλαίσιο με αποτέλεσμα το άνοιγμα της σχολής.

Στη νομική έγινε μαζική συνέλευση, ήδη από την πρώτη εβδομάδα της νέας χρονιάς. Αμέσως μετά συγκροτήθηκε συντονιστική επιτροπή όπου η συμμετοχή ήταν μαζικότερη. Αυτή προετοίμαζε τα κοινά πλαίσια, διοργάνωνε συζητήσεις, υπήρξε όμως πρόβλημα στη υλοποίηση εξωστρεφών δράσεων. Η κατάληψη διήρκησε τρεις εβδομάδες και τερματίστηκε λόγω των εκβιασμών του προέδρου για χάσιμο της εξεταστικής.

Αυτό που προβάλλεται ως ανάγκη είναι να επαναφέρουμε την αγωνιστική διάθεση μέσω της συγκρότησης πρωτοβουλιών κοινής δράσης.

ΤΕΠΑΕ

Μαντά Στέλλα

Κυριακίδου Έφη

Δημητρόπουλος Σταύρος

Το τμήμα Νηπιαγωγών Θεσσαλονίκης αντιδρώντας στην ψήφιση του Νόμου-Πλαισίου προχώρησε ύστερα από γενικές συνελεύσεις σε κινητοποιήσεις οι οποίες είχαν διάρκεια 2,5 εβδομάδων. Στο τμήμα παρεμβαίνει μεταξύ άλλων η Πρωτοβουλία Φοιτητών Νηπιαγωγών, η οποία απαρτίζεται από ανένταχτους φοιτητές και στην οποία συμμετέχουν και οι Αγωνιστικές Κινήσεις Νηπιαγωγών. Κατά τη διάρκεια των καταλήψεων, μέσω της συντονιστικής επιτροπής κατάληψης πραγματοποιήθηκαν δράσεις όπως: προβολές ταινιών, ανοιχτές συζητήσεις με θέματα που αφορούσαν την εκπαίδευση, τα εργασιακά, την προσβασιμότητα και το Νέο Νόμο-Πλαίσιο, καθώς και εξωστρεφείς δράσεις με συμμετοχή σε διαδηλώσεις και παρεμβάσεις σε εξωπανεπιστημιακούς χώρους και νηπιαγωγεία. Μέσα από τις καταλήψεις και τις δράσεις μας δόθηκε η δυνατότητα να προσεγγιστούν νέοι φοιτητές, οι οποίοι εξακολουθούν να δραστηριοποιούνται ενεργά στο σύλλογο. Ο πρώτος κύκλος των καταλήψεων μπορεί να έκλεισε αλλά ο αγώνας συνεχίζεται. Διεκδικούμε τα δικαιώματά μας συνεχίζοντας τις δράσεις μέσα από τους συλλόγους μας. **Δεν θα γίνουμε η γενιά των χαμένων δικαιωμάτων.**

Ανταπόκριση από Πάννενα

Λάμπρος Μουσελίδης

Οικονομικό Ιωαννίνων

Μανώλης Βλάχοσταμάτης

Οικονομικό Ιωαννίνων

Οι Αγωνιστικές Κινήσεις από τις αρχές του ακαδημαϊκού έτους, ξεκίνησαν αυτομάτως μέσα στις σχολές, στα αμφιθέατρα και γενικά στο Πανεπιστήμιο, την ενημέρωση σχετικά με το νέο νόμο πλαίσιο με μαζικά μοιράσματα, ανακοινώσεις και αεροπανό.

Πέρα από τις σχολές που παρεμβαίνουμε μέχρι τώρα (Οικονομικό, Ιατρική, Φυσικό), βάλαμε την άποψή μας και σε Γενικές Συνελεύσεις άλλων σχολών. Στηρίξαμε την κατεύθυνση της μαζικοποίησης των ΓΣ με αποφάσεις αγώνα. Συμβάλαμε στο βαθμό που μπορούσαμε στην οικοδόμηση κινήματος με στόχο την ανατροπή του νέου νόμου πλαίσιο. Δώσαμε την αντιπαράθεση με τις απόψεις εκείνες που έλεγαν πως αν δεν πέσει η κυβέρνηση δεν πρόκειται να ανατρέψουμε το νόμο και έθεταν το "κάτω η κυβέρνηση" ως απαραίτητο.

Προσπάθειες καπελώματος δεν πέρασαν στη βάση αυτής της αντιπαράθεσης μέσα και έξω από τα αμφιθέατρα.

Η παρέμβασή μας στις πορείες ήταν μέσα από το πανό του συντονιστικού, του οποίου τα αιτήματα είχαν συνδιαμορφωθεί. Φωνάξαμε συνθήματα, δώσαμε δυναμική και "χρωμάτισαμε" όσο μπορούσαμε το μπλοκ.

ΚΝΕ και σύλληγοι, μια ιστορία αγάπης και μίσους...

Μανώλης Γεμιστός

Πληροφορική Πανεπιστημίου Πειραιά

Μέσα σε όλα τα άλλα πολιτικά ζητήματα που αναδείχθηκαν τον τελευταίο καιρό μέσα από το κίνημα είναι και η κατάπυστη στάση της ΚΝΕ όσον αφορά τους συλλόγους. Μια στάση που είχε διαφανεί από την περυσινή χρονιά με βάση την κίνηση της στις σχολές. Χαρακτηριστικό παράδειγμα ήταν ότι η ΚΝΕ στις περυσινές γενικές συνελεύσεις συλλόγων όχι μόνο απείχε μαζικά και σχεδιασμένα αλλά τις σαμπόταρε κιάλας και τις λίγες φορές που αξιωνόταν ή μάλλον αναγκαζόταν να μπει κατήγγελλε τις συνελεύσεις ως απολιτικές και εκφυλισμένες και αποχωρούσε. Βέβαια τα "κομπρεμί" με τους καθηγητές στη συνδιοίκηση βλέπετε δεν ήταν εκφυλισμένα οπότε η ΚΝΕ με περίσσια ευχαρίστηση καθόταν να συνομιλήσει με τους εφαρμοστές της αντιφοιτητικής πολιτικής όλον αυτό τον καιρό.

Με την ψήφιση του νόμου-πλαίσιο βέβαια, η ΚΝΕ αναγκάστηκε από τις ίδιες τις συνθήκες να ξαναμπει στις Γ.Σ. την ώρα που χιλιάδες αγωνιστές σε όλη την Ελλάδα έμπαιναν στον αγώνα ενάντια στη βάρβαρη αντιλαϊκή-αντιεκπαιδευτική πολιτική και το νόμο-πλαίσιο. Γιατί όμως να τα κάνει όλα αυτά μια δύναμη που αναφέρεται στην αριστερά και στο κίνημα; Η ΚΝΕ μη μπορώντας να δώσει τη μάχη για την αλλαγή των πολιτικών συσχετισμών μέσα στους συλλόγους, πατάει πάνω στην χρόνια ιδεολογική-πο-

λιτική και οργανωτική αποσυγκρότηση των συλλόγων και του κινήματος και κάνει ομορτυνίστικα κολπάκια για να περισώσει ότι της έχει μείνει από πολιτική επιρροή στο κίνημα, ασχέτως αν αυτό διασπά το κίνημα, την πανελλαδικότητα και την ενότητά του. Ενδεικτική της λογικής της ΚΝΕ είναι η προσπάθεια ίδρυσης νέου, ξεχωριστού σπουδαστικού συλλόγου στο ΤΕΙ Λαμίας. Όλες αυτές οι κινήσεις είναι κινήσεις που φτύνουν κατάμουτρα όλα τα όργανα και τις συνδικαλιστικές κατακτήσεις του φοιτητικού κινήματος όπως το σύλλογο, τη γενική συνέλευση συλλόγου, τα Δ.Σ. για να μην μιλήσουμε για την ΕΦΕΕ, που κατακτήθηκαν με αιματηρούς αγώνες. Βάζοντας κάτω και το δεδομένο της εδώ και καιρό αποχής της ΚΝΕ από τις κινητοποιήσεις που αποφασίζουν οι φοιτητικοί σύλλογοι, με χαρακτηριστικότερες τις διαδηλώσεις που πάντα η ΚΝΕ καταφέρνει να κάνει ξεχωριστά τις δικές τις από όλους τους υπόλοιπους συλλόγους σε άλλη ώρα και άλλο μέρος.

Εν τέλει, αυτός που κατηγορεί για απολιτική και εκφυλισμένα τα όργανα και τις διαδικασίες των συλλόγων και του κινήματος είναι αυτός που έχει μεγάλο μερίδιο ευθύνης για αυτό. Είναι ο ίδιος που εκφυλλίζει τα όργανα του φοιτητικού κινήματος όταν τα απαξιώνει για να σιγουρέψει τα εκλογικά του μαντριά. Είναι αυτός που δεν πατάει σε μπλοκ

φοιτητικού συλλόγου αν αυτός δεν είναι μαζί με τα μπλόκ του ΚΚΕ και του ΠΑΜΕ. Αυτός που σαμποτάρει και προβοκάρει τις γενικές συνελεύσεις μην πατώντας το πόδι του μέσα. Αυτός που κουνάει το δάχτυλο στους συλλόγους, κατηγορώντας τους πως διαδηλώνουν μαζί με τις ξεπουλημένες ηγεσίες των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ την ώρα που τάσσεται βασιλικότερος του βασιλέως κατά των καταλήψεων και ανοίγει τις κατελιμμένες σχολές ξεπουλώντας τον αγώνα του φοιτητικού κινήματος. Είναι ο ίδιος που προσφέρει την καλύτερη υπηρεσία στο σύστημα όταν διασπά το φοιτητικό κίνημα στήνοντας ξεχωριστούς συλλόγους και ανοίγοντας το δρόμο σε κάθε λογής νομοσχέδια να έρθουν και να τσακίσουν τον φοιτητικό συνδικαλισμό χέρι-χέρι με ΔΑΠ-ΠΑΣΠ που με τις προτάσεις τους θέλουν τα όργανα του φοιτητικού κινήματος κρατικά και συνομιλητή με τα εκάστοτε υπουργεία. Σε μια φάση μάλιστα που μια αριστερή δύναμη θα έπρεπε να βοηθάει την οργάνωση της πάλης μέσα από τους συλλόγους και όχι έξω και μακριά από αυτούς ενώ ξεπουλιέται το πτυχίο, η δημόσια δωρεάν εκπαίδευση, το άσυλο και τα εργασιακά δικαιώματα. Οι μόνοι που μπορούν να σταματήσουν αυτές τις ιδιοκτησιακές και ευκαιριακές λογικές και να υπερασπιστούν τους συλλόγους και τα όργανα του φοιτητικού κινήματος είναι οι φοιτητές και οι οργανωμένοι αγώνες τους.

Τραμπουκισμοί: Εχθροί ή φίλοι του κινήματος;

Βάσω Ζουλούμη

Μαθηματικό Αθήνας

Ρεβέκκα Δημακοπούλου

Γεωλογικό Αθήνας

Διανύουμε μια περίοδο, όπου το μέτωπο επίθεσης των κομμάτων της αστικής τάξης υπό τις επιταγές πάντοτε των ιμπεριαλιστών των Αμερικάνων και Ευρωπαίων εξαγέλλουν νέα βάρβαρα μέτρα, οδηγώντας μας έτσι στην πείνα και την εξαθλίωση. Αυτό το τσάκισμα των δικαιωμάτων έχει φτάσει το λαό στα όρια του και σταδιακά αναδεικνύεται ότι μοναδική διέξοδος από την κρίση

αυτού του σάπιου συστήματος είναι οι αγώνες.

Ωστόσο οι δυνάμεις της αριστεράς με τη στάση τους υπονομεύουν τον αγώνα του λαού αντί να στέκονται στο πλευρό του. Κατά καιρούς γινόμαστε μάρτυρες τραμπουκικών επιθέσεων ανάμεσά τους, όπως το πρόσφατο συμβάν στη 48ωρη απεργία ανάμεσα στο ΚΚΕ και ένα μέρος της αναρχίας. Παρόμοια συμβάντα είχαμε και στο παρελθόν μεταξύ και άλλων δυνάμεων (όπως η ΕΑΑΚ), τα οποία συχνά μεταφέρονται εντός των σχολών δημιουργώντας ένα είδος «βεντέτας».

Όλα ξεκινούν από την ήττα του λαϊκού κινήματος, που επέφερε απογοήτευση στις δυνάμεις της αριστεράς και τις τροφοδότησε με λογικές επιβολής της άποψής τους στο κίνημα με όρους στρατιωτικοποίησης. Πλέον φοβούνται να ανοίξουν την άποψη τους στον κόσμο και να τον πείσουν για αυτή. Στην πραγματικότητα δεν κάνουν πολιτική αντιπαράθεση, αλλά αντίθετα απαντούν οργανωτικά με βάση

τους συσχετισμούς, για αυτό και πολλαπλασιάζονται σταδιακά οι συγκρούσεις, οι οποίες συχνά διακρίνονται από ωμή βία.

Αυτές οι τραμπουκικές επιθέσεις χρησιμοποιούνται από τις δυνάμεις για να βγουν στο προσκήνιο και να επιβληθούν (ειδικά όταν έχουν με το μέρος τους τους συσχετισμούς), μιας και η γραμμή τους είναι ξεπερασμένη από το ίδιο το κίνημα και τη νεολαία. Φυσικά αυτές οι τακτικές απέχουν πολύ από τις ανάγκες του αγώνα και από τους προβληματισμούς των φοιτητών, αφού στον καιρό του τσακίσματος των δικαιωμάτων αντί να συνεισφέρουν στην οργάνωση της λαϊκής πάλης ασχολούνται με το να ικανοποιήσουν τα μικροπολιτικά τους συμφέροντα και με το ξεκαθάρισμα των λογαριασμών τους.

Επίσης δημιουργούν ένα κλίμα για τους φοιτητές απαξίωσης των αγώνων και των πολιτικών παρατάξεων, καθώς και ένα κλίμα φόβου σε περίπτωση διαφωνίας με αυτές, απόρροια του

οποίου είναι ο δισταγμός και η επιφυλακτικότητα πολλών φοιτητών να εκφράσουν την άποψή τους στις γενικές συνελεύσεις και γενικά στο κίνημα. Τέλος σπέρνουν την απογοήτευση στο φοιτητικό κόσμο, δεν του ανοίγουν τις πραγματικές πολιτικές διαφωνίες, με αποτέλεσμα να καλλιεργείται και να παγιώνεται μια νοοτροπία, ότι οι διαφορές στις πολιτικές απόψεις λύνονται με ξύλο!!!

Εμείς σαν αγωνιστικές κινήσεις πιστεύουμε ότι στα πλαίσια του κινήματος οι τυχόν διαφωνίες με τις άλλες δυνάμεις πρέπει να απαντιούνται πολιτικά και ότι δεν πρέπει να αναλωνόμαστε σε αυτές τις παραπλανητικές αντιπαράθεσεις και νοοτροπίες. Είναι μονόδρομος πλέον ο συντονισμός της δράσης μας ενάντια στα νέα μέτρα, που μας φορτώνουν, και την αντιλαϊκή πολιτική τους, για να διεκδικήσουμε ένα καλύτερο μέλλον για μας και τις οικογενειές μας. Οργανώνουμε λοιπόν την πάλη μας αφήνοντας πίσω ό,τι μας εμποδίζει.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΙΚΑ ΓΕΝΙΚΩΝ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΩΝ και Καταλήψεων

Νίκος Κραγίτης
Ψηφιακά Συστήματα
Πανεπιστημίου Πειραιά

Οπως έχει καθιερωθεί από τις κινητοποιήσεις του '06-'07 έτσι και φέτος τον Σεπτέμβρη, με το ξέσπασμα των καταλήψεων ενάντια στο νόμο - πλαίσιο Διαμαντοπούλου, το φοιτητικό κίνημα κάθε εβδομάδα πραγματοποιούσε το συντονιστικό γενικών συνελεύσεων και καταλήψεων.

Αυτή η διαδικασία αναδείχθηκε από το φοιτητικό κίνημα μέσα σε κινηματικές περιόδους με σκοπό, να βοηθάει στον συντονισμό του αγώνα και να αναδεικνύει μια κοινή κατεύθυνση με βάση τις αποφάσεις των συλλόγων.

Φέτος, είδαμε από το μεγαλύτερο κομμάτι των Ε.Α.Α.Κ. και με την στήριξη της Α.Ρ.Ε.Ν., μια προσπάθεια αλλαγής του ρόλου του συντονιστικού. Οι δυνάμεις αυτές παρουσίασαν μια πρόταση η οποία όπως υποστήριζαν θα εξασφάλιζε πιο σωστή και πιο δημοκρατική λειτουργία. Στην ουσία η πρόταση

αυτή δεν έλυνε κάποιο υπάρχον πρόβλημα αλλά μετάρρεπε το συντονιστικό σε ένα κλειστό όργανο που θα έπαιρνε αποφάσεις, οι οποίες θα έρχονται να παρακάμπουν και να καπελώνουν αυτές των γενικών συνελεύσεων.

Εν τέλει ολοκληρωμένη η πρότασή τους διαμορφώνει μια διαδικασία που θα είναι κλειστή στο σύνολο των φοιτητών. Θα λειτουργεί αντιπροσωπευτικά με εκλεγμένους φοιτητές βάσει μιας προκαθορισμένης αναλογίας, οι οποίοι θα είναι οι μόνοι που θα έχουν δικαίωμα λόγου. Και η τελική απόφαση του συντονιστικού θα προκύπτει μέσα από ψηφοφορία των αντιπροσώπων. Για εμάς ξεκάθαρα αυτό δεν είναι συντονισμός αλλά ένα γραφειοκρατικό όργανο το οποίο θα παίρνει αποφάσεις πέρα και πάνω από τις γενικές συνελεύσεις και θα οδηγεί σε καπέλωμα των Γενικών Συνελεύσεων και σε εκφυλισμό των συλλόγων. Και για κανένα λόγο δεν μπορούμε

να φανταστούμε πως μια τέτοια πρόταση έρχεται να βελτιώσει και να κάνει πιο δημοκρατική τη λειτουργία του συντονιστικού.

Αυτή η πρόταση δεν ανοίχτηκε ποτέ μέσα στις γενικές συνελεύσεις και τους συλλόγους. Οι εμπνευστές τους δεν έδωσαν ποτέ ξεκάθαρη απάντηση για το τι σκόπευαν να δημιουργήσουν. Αλλά προσπαθούσαν να την περάσουν ύπουλα μέσα από τα πλαίσιά τους εκμεταλλευόμενοι την αγωνιστική διάθεση του κόσμου που τα στήριζε. Έτσι φτάσαμε στο σημείο να διαβάζουμε με έκπληξη και απορία στα πλαίσια των Ε.Α.Α.Κ. και της Α.Ρ.Ε.Ν. για αιρετούς και ανακλητούς αντιπροσώπους φοιτητών οι οποίοι θα εκλέγονται με προκαθορισμένο εκλογικό μέτρο για το συντονιστικό. Χωρίς να αναλύουν τον χαρακτήρα, ρόλο, και λειτουργία που θέλουν να δώσουν στο νέο συντονιστικό.

Αθήνα

Χρήστος Τσίντζος
Α.Σ.Ο.Ε.Ε.

«**Ε**δώ καράβια χάνονται, βαρκούλες αρμενίζουν». Έτσι θα μπορούσαμε να περιγράψουμε την κατάσταση στα Συντονιστικά Γενικών Συνελεύσεων και Καταλήψεων. Τις 4 αυτές κινηματικές βδομάδες με την επίθεση να βρίσκεται σε εξέλιξη, οι συνάδελφοι των ΕΑΑΚ-ΑΡΕΝ θεώρησαν αναγκαίο να προτείνουν την αλλαγή του τρόπου λειτουργίας του Συντονιστικού με αιρετούς και ανακλητούς αντιπροσώπους. Το συγκεκριμένο αίτημα δεν ανοίχτηκε σχεδόν σε κανένα Σύλλογο ενώ σε όσα πλαίσια μπήκε, έγινε στα «μουλωχτά» χωρίς να συζητηθεί στις Συνελεύσεις. Ξαφνικά έβλεπες αιρετούς και ανακλητούς αντιπροσώπους να ξεπηδούν από το πουθενά μες στο Συντονιστικό και ασφαλώς οποιαδήποτε προσπάθεια αντιπαράθεσης ή έστω ανοίγματος αυτού του ζητήματος έβρισκε τοίχο. Το αποτέλεσμα ήταν το Συντονιστικό να μην συζητή-

σει οτιδήποτε άλλο πέρα από αυτό, να μην ολοκληρωθεί σχεδόν καμιά διαδικασία του και να «περάσει» εν τέλει ενώ το κίνημα είχε ήδη κλείσει...

Το «κερασάκι» στην τούρτα του καπελώματος ήταν η «πρωτοβουλία» από κάποιους να πραγματοποιηθεί ένα από τα Συντονιστικά στο.. Σύνταγμα χωρίς να έχει αποφασιστεί (ή έστω συζητηθεί) από κανένα Σύλλογο και για αυτό αρκετοί αποχώρησαν.

Εμείς σαν Αγωνιστικές Κινήσεις αφενός τονίσαμε την επιτακτική ανάγκη για τη δημιουργία μαζικού φοιτητικού κινήματος και αφετέρου καταγγείλαμε τη -αν όχι ομορποτιστική και επικίνδυνη τουλάχιστον άκαιρη με βάση την φάση του κινήματος- στάση των συναδέλφων. Αυτό που προέχει είναι η ανατροπή της επίθεσης και όχι η δημιουργία νέου δευτεροβάθμιου οργάνου των φοιτητών, που θα εξυπηρετεί τα μικροπολιτικά σχέδια του καθένα.

Θεσσαλονίκη

Σαρπηκίδης Ηλίας
Βιοηολογικό ΑΠΘ

Στις κινηματικές περιόδους των προηγούμενων ετών το Συντονιστικό Γενικών Συνελεύσεων και Καταλήψεων Θεσσαλονίκης (στο εξής ΣΓΣ) επιτελούσε, ως ένα βαθμό, το ρόλο του συντονισμού των δράσεων των επί μέρους συντονιστικών επιτροπών κατάληψης προς εξυπηρέτηση των αναγκών του κινήματος. Φέτος, κατά τη διάρκεια του κινήματος για την ανατροπή του νέου Νόμου – Πλαίσιο, αυτή η κουλτούρα πήγε «περίπατο».

Με ευθύνη της ΕΑΑΚ μεταξύ άλλων είδαμε:

Συντονιστικά να ορίζονται κατ'επανάληψη και τελικά να πραγματοποιούνται 2-3 μέρες μετά

Η συζήτηση να περιορίζεται έντεχνα γύρω από «μείζονα» ζητήματα για την ανάπτυξη του Φ.Κ. όπως η ψήφιση αιρετών και ανακλητών αντιπροσώπων

για το πανελλαδικό συντονιστικό ή η συμμετοχή όλων των συλλόγων της Θεσ/νίκης στην πανελλαδική πορεία ακόμα και αυτών που είχαν αντίθετη άποψη.

Να πιέζονται σύλλογοι να «συμμορφωθούν» σύμφωνα με τις αποφάσεις άλλων συλλόγων (εκείνων που η ΕΑΑΚ παρεμβαίνει μόνη)

Τελικά λόγω της εμμονής «κάποιον» να καπελώσουν τα ΣΓΣ να μην παίρνουν αποφάσεις συντονισμού με αποτέλεσμα η κάθε συντονιστική να δρα αυτόνομα και με περιορισμένες δυνατότητες.

Μια και καλή για να είμαστε καθαροί. Το ΣΓΣ υπάρχει για να ενιοποιούνται όσο το δυνατόν πολιτικά οι σύλλογοι, να βάζουν στόχους ενιαίους και να συντονίζονται οι δράσεις των καταλήψεων. Κάθε απόπειρα καπέλωματος των φοιτητικών συλλόγων θα μας βρει απέναντι.

Όταν οι ιμπεριαλιστές-αρπαχτικά παήνουν πάνω αι

Νίκος Ντέκας
Χάρης Καπαγερίδης
ΤΕΙ Πειραιά

Τα τελευταία χρόνια, μετά το “Τέλος της ιστορίας” όπως κάποιος ήθελε να λένε, έχουμε δει ξανά πως οι λαϊκές δυνάμεις δείχνουν ελπιδοφόρα σημάδια ανασυγκρότησης. Πολλά είναι τα παραδείγματα σε όλο τον κόσμο που οι λαϊκές μάζες και η εργατική τάξη μπαίνουν μαζικά και αποφασιστικά στο προσκήνιο διεκδικώντας την θέση που τους αξίζει. Από την μακρινή Ασία μέχρι την όχι και τόσο μακρινή Αφρική έχουμε δει θαυμάσια δείγματα της ανασυγκρότησης αυτής.

Ποιος μπορεί να ξεχάσει την αποφασιστικότητα και την επιμονή των νεπαλέζων μαοϊκών που επί δέκα χρόνια έδιναν σκληρή μάχη ενάντια στην βασιλεία και τις αστικές δυνάμεις που ήταν όχι μόνο καλύτερα εξοπλισμένες και μεγαλύτερες αλλά είχαν και την πλήρη υποστήριξη των ξένων ιμπεριαλιστών. Και όμως ο λαός αυτός κατάφερε να φτάσει στην πρώτη του νίκη διώχνοντας μετά από πάρα πολλά χρόνια τον βασιλιά και συνεχίζει τον αγώνα του με μία μεγάλη και ζωντανή διαπάλη στα πλαίσια του για την ανάδειξη της επαναστατικής γραμμής. Ωστόσο όποια και αν είναι η έκβαση της διαπάλης αυτής, τίποτα δεν μπορεί να αναιρέσει τις κα-

τακτήσεις του δεκαετούς Λαϊκού Πολέμου. Μία αντίστοιχη τύπου αποφασιστικότητα δείχνουν και οι λαϊκές δυνάμεις στην Ινδία που με κορμό τους, τους μαοϊκούς αντάρτες, δίνουν την μάχη ενάντια στον ιμπεριαλισμό και τα τσιράκια του για το δικαίωμα τους στην αυτοδιάθεση. Παρόλο λοιπόν που το συγκεκριμένο κίνημα έχει δεχτεί μία άνευ προηγουμένου καταστολή (μαζικές δολοφονίες) συνεχίζει ακόμα πιο αποφασιστικά τον αγώνα του. Ακόμα πιο πρόσφατα, που μπορούμε να πούμε πως δεν έχει σβήσει καν η φωτιά τους, είναι το παράδειγμα των Αραβικών εξεγέρσεων. Εξεγέρσεις που επαλήθευσαν για ακόμη μια φορά την αστείρευτη δύναμη που έχουν οι λαοί, που ακόμα και όταν κάποιος έχουν βγάλει την ετυμηγορία πως έχουν σκύψει το κεφάλι και δεν έχουν μέλλον, αυτοί βγαίνουν ξανά μπροστά ταρακουνώντας σχεδιασμούς και πολιτικά συστήματα που χτίζονταν χρόνια από ντόπιους και ξένους καταπιεστές.

Όλες αυτές οι προσπάθειες λοιπόν ανοίγουν το δρόμο για την επαναστατική προοπτική, άσχετα με το κατά πόσο έχει προχωρήσει η προσπάθεια αυτή, σίγουρα είναι τα πρώτα βήματα για μία,

έτσι και αλλιώς μεγάλη και επίπονη πορεία. Πού όμως είναι και η μόνη πραγματική διέξοδος. Και είναι πραγματική γιατί το μόνο που έχει να προσφέρει αυτό το σύστημα στους λαούς είναι η φτώχεια, η πλήρης εκμετάλλευση και οι πόλεμοι. Πόλεμοι οι οποίοι ξεσπούν εξαιτίας της ανάγκης των ιμπεριαλιστών για συνεχής κατάκτηση νέων αγορών και αμφισβήτησης των αγορών των ανταγωνιστών ιμπεριαλιστών. Φυσικά αυτός ο ανταγωνισμός εκφράζεται και στις εξαρτημένες χώρες, σαν την Ελλάδα. Η χώρα αποτελεί πεδίο των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών, με τις ΗΠΑ, Γερμανία και Γαλλία κυρίως να ανταγωνίζονται για το ποιος θα έχει τον πολιτικό, οικονομικό και στρατιωτικό έλεγχο, ποιος θα λεηλατήσει το πλούτο που παράγει ο λαός αλλά και τις πλουτοπαραγωγικές πηγές του τόπου, ποιος θα ελέγχει τα ενεργειακά περάσματα. Σχηματικά θα μπορούσαμε να παρομοιάσουμε τους ιμπεριαλιστές σαν τα κοράκια τα οποία τσακώνονται πάνω από το θύμα για το ποιος θα το κατασπαράξει. Έτσι σε συνδυασμό με τον πόλεμο που διεξάγει ο ιμπεριαλισμός ενάντια στους λαούς, αλλά και στην έτσι και αλλιώς εκμεταλλευτική φύση του καπιτα-

λισμού, στην εξαρτημένη Ελλάδα στις σημερινές συνθήκες κρίσης, δημιουργείται μία πραγματικά ασφυκτική κατάσταση για το λαό και τους εργαζομένους.

Σήμερα βλέπουμε πως η ιμπεριαλιστική εξάρτηση της αστικής τάξης, η πολιτική της υποταλείας έχει μετατρέψει τη χώρα σε νεοαποικία και προτεκτοράτο των ιμπεριαλιστών. Ο λαός και η εργατική τάξη βιώνουν διπλή την εκμετάλλευση και την καταπίεση τόσο από τα ξένα όσο και από τα ντόπια αφεντικά.

Ζούμε λοιπόν μία κατάσταση όπου καθημερινά ξεθεμελιώνονται δικαιώματα και κατακτήσεις δεκαετιών και επιστρατεύεται το οποιοδήποτε μέσο καταστολής με σκοπό να τρομοκρατηθεί ο λαός. Παρόλα αυτά όμως αυτός μπαίνει όλο και πιο μαζικά στον αγώνα, έναν αγώνα που έχει περάσει μέσα από πλατείες, απεργίες, καταλήψεις και με τελευταία έκφρασή του, τις παρελάσεις που μετατράπηκαν σε διαδηλώσεις διαμαρτυρίας. Σίγουρα αυτή η πάλη θα έχει καθυστερήσεις και πτωχεύσεις, ειδικά όταν το μεγαλύτερο κομμάτι της Αριστεράς, αντί να υπηρετήσει την άσπυξη των αγώνων επιλέγει την «διέξοδο» των εκλογών. Κυρίαρχο όμως

Είναι πλέον γεγονός πως με το ξέσπασμα μιας τόσο οξυμένης κρίσης του ιμπεριαλιστικού-καπιταλιστικού συστήματος άνοιξε μια άγρια επίθεση εις βάρος των λαών αλλά και πραγματικά ένας ταξικός πόλεμος. Σε μια τέτοια περίοδο κρίσης κοινός στόχος των ιμπεριαλιστών είναι η εντονότερη εκμετάλλευση της εργατικής τάξης και η καταλήστευση των λαών εξαρτημένων χωρών (όπως η Ελλάδα) αλλά και το αλυσόδεμα τους σε βαθμό, που να μετατρέπουν τις εξαρτημένες χώρες σε ένα είδος «αποικίας» για την εξασφάλιση της ανεμπόδιστης κερδοφορίας του κεφαλαίου. Έτσι στην προσπάθειά τους τα ευρωπαϊκά και αμερικανικά ιμπεριαλιστικά κέντρα να μετακυλήσουν την κρίση σε εξαρτημένες χώρες, έχουν σκοπό να λεηλατήσουν τον πλούτο των χωρών αυτών, να τις μετατρέψουν σε προτεκτοράτα και τους λαούς σε δούλους του κεφαλαίου, καρπώνοντας και την τελευταία σταγόνα του ιδρώτα των εργαζομένων. Ακόμα βέβαια και αν οι ιμπεριαλιστές συσπειρώνονται γύρω από τον κοινό τους στόχο όσον αφορά την εκμετάλλευση της εργατικής τάξης και των λαών, δεν παύουν να προσπαίζουν διαφορετικά συμφέροντα, τα οποία αντικρούονται μεταξύ τους. Αυτές οι αντιθέσεις και οι ανταγωνισμοί των ιμπεριαλιστών είναι που γεννούν τα πιο εφιαλτικά σενάρια για το μέλλον των λαών. Έτσι μπροστά στα αδιέξοδα της κρίσης και των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών ανοίγονται ενδεχόμενα χρεωκοπίας χωρών ακόμα και ξεσπάσματος ενός παγκόσμιου οικονομικού κραχ, ενώ αυτός ο οξυμένος οικονομικός ανταγωνισμός ενέχει κινδύνους για πολέμους και για ένα παγκόσμιο αιματοκύλισμα.

Για το ελληνικό χρέος (το πρόσχημα του συστήματος για να φορτώσει την κρίση στο λαό και στους εργαζόμενους,) έχουν βρεθεί πολλοί επίδοξοι «σωτήρες». Πάνω από το κουφάρι αυτής της χώρας λοιπόν, την οποία η αστική τάξη και οι εκφραστές της

ΠΑΣΟΚ- των ιμπε- βγει λιγό- φέρνουν- κούρεμα- σβάστα-

Έτσι μάχη Γο- χείρισης- ματος τ- επιμονή- οι γαλλ- μόσια χρ- Ελλάδα- τέτοιες- χρέους- στικές μ- έκαναν- στρέψο- την ανα- ήπειρό μ- με τη Γε- κατάστα- Ευρωζώ- την αντι- Ακό-

26ης να- στη σύν- ρεύοντα- άξονα ε-

Κωνσταντίνα Ζουβούμη
Φυσικό Αθήνας

Ο ΤΗ ΛΕΙΑ ΤΟΥΣ...

ΑΟΣ-ΔΗΣΥ υποθηκεύουν μέρα με τη μέρα στο παζάρι ιστών, μάχονται όλοι οι ιμπεριαλιστές για το ποιος θα ζημιωμένος από την κρίση. Οι αντιθέσεις τους αυτές άρεστες εξελίξεις για το λαό, που αφορούν τόσο ένα χρέους όσο και μια χρεωκοπία, δηλαδή όλο και πιο δύ-

έτρα οδηγώντας μας στην εξαθλίωση. Σύνοδος της 26ης Οκτώβρη ανέδειξε μια πραγματική Γερμανίας για το ποιές θα είναι οι αποφάσεις δια- ελληνικού χρέους αλλά και το ποσοστό του κουρέ- Έτσι η Γαλλία βρέθηκε απέναντι στη Γερμανία στην για κούρεμα του ελληνικού χρέους κατά 50%, καθώς ράπες είναι οι περισσότεροι εκτεθειμένες στα δη- της ευρωζώνης αλλά και οι μεγαλύτεροι δανειστές της αποτέλεσμα η Γαλλία να είναι άμεσα ζημιωμένη σε άσεις που αφορούν διαγραφή ή κούρεμα μέρος του ιτή την κόντρα Γαλλίας- Γερμανίας ήταν χαρακτη- οι δηλώσεις του Σαρκοζί απέναντι στη Μέρκελ που νήμους ακόμα και για πόλεμο : «Εκείνοι που θα κατα- Ευρώπη και το ευρώ θα αναλάβουν την ευθύνη για ύρωση των συγκρούσεων και των διαιρέσεων στην Από την άλλη οι ΗΠΑ στα πλαίσια των ανταγωνισμών νία, δηλώνοντας πως υπεύθυνη για την δυσκολία της και για την παγκόσμια κρίση είναι η κρίση χρέους της πίζουν τους Ευρωπαίους για περισσότερα μέτρα για πηση της κρίσης.

αι αν η Γαλλία- Γερμανία φάνηκαν στη σύνοδο της ζονται, δεν άργησαν στη συνέχεια, όπως φάνηκε και στις Κάννες για το ζήτημα της Ελλάδας, να συμπο- να συγκροτούν ουσιαστικά έναν γαλλογερμανικό α στην Αμερική. Τα ζητήματα που τέθηκαν στη συνέ-

χεια, που αφορούσαν δημοψήφισμα, εκλογές ή συγκυβέρνηση, φαίνεται να κινήθηκαν στα πλαίσια των ενδοιμπεριαλιστικών αντι- θέσεων Αμερικής και Γαλλίας- Γερμανίας, οι οποίες μάλιστα ανα- κλάστηκαν και σε ενδοαστικές αντιθέσεις, σε σημείο που δίχασαν σε αρκετές περιπτώσεις ΠΑΣΟΚ-ΝΔ αλλά και βουλευτές των δυο κομμάτων μεταξύ τους.

Στη παγκόσμια σκακιέρα των ιμπεριαλιστών η Αμερική μάλιστα πυροδοτεί νέους ανταγωνισμούς σε επίπεδο στρατιωτικό, γεωπο- λιτικό αλλά και σε ζητήματα ενεργειακά. Η πλήρης υποδούλωση της Ελληνικής αστικής τάξης στον Αμερικάνικο ιμπεριαλισμό την έχει οδηγήσει στο παρελθόν στην εμπλοκή της σε πολέμους αλλά και στην εγκατάσταση αμερικάνικων στρατιωτικών βάσεων, ενώ είναι άμεση η απειλή συμμετοχής της Ελλάδας στην αντιπυραι- λική ασπίδα, προσιπίζοντας τα συμφέροντα των Αμερικάνων απέναντι στον ανταγωνισμό τους με την Ρωσία. Οι επιδιώξεις και οι ανταγωνισμοί των ιμπεριαλιστών για το ενεργειακό ζήτημα φέρ- νουν τους λαούς, συμπεριλαμβανομένου και της Ελλάδας, μπρο- στα σε ενδεχόμενα πολέμων και θερμών επεισοδίων. Έτσι στο κινήγι της ενέργειας στα πλαίσια των ιμπεριαλιστικών ανταγωνι- σμών η Αμερική εμπλέκει μια σειρά από εξαρτημένες χώρες (Ελ- λάδα, Τουρκία, Ισραήλ) σε μια μάχη για ζητήματα κυριαρχίας με βάση τις ΑΟΖ και τα αποθέματα ενέργειας, πετρελαίου και φυσικών αερίων στο Αιγαίο. Στόχος τους είναι η λεηλασία του ενεργειακού πλούτου της χώρας, η στοίχιση όλων των χωρών στα σχέδια των Αμερικάνων για τον αποκλεισμό της Ρωσίας, που έχει κάνει πολλά βήματα στη διαχείριση του αερίου τα τελευταία χρόνια με την κα- τασκευή αρκετών αγωγών, αλλά και ο πλήρης έλεγχος της Μέσης Ανατολής. Ειδικά για το τελευταίο φαίνεται να δίνεται μάχη από πολλούς ιμπεριαλιστές, παρότι βέβαια η Αμερική έχει πάρει τα ηνία με το μαντρόσκυλο τους το Ισραήλ στη Μέση Ανατολή. Έτσι οι ιμ-

περιαλιστικές επεμβάσεις από Γαλλία, Γερμανία, ΗΠΑ κλπ στις χώρες του αραβικού κόσμου εντάσσονται σε ένα κινήγι μεταξύ αυτών των χωρών, επαναποικιοποίησης του αραβικού κόσμου και λεηλασίας του ενεργειακού πλούτου της Μέσης Ανατολής, πάντα στις πλάτες των λαών της περιοχής.

Η παγκόσμια κρίση του ιμπεριαλιστικού- καπιταλιστικού συ- στήματος λοιπόν κάνει πιο έντονες τις αντιθέσεις των ιμπεριαλι- στών καθώς αυτοί επιδίδονται σε ένα συνεχή μαραθώνιο για το ποιος θα βγει λιγότερο ζημιωμένος από την κρίση με έπαθλο τα κέρδη από το αίμα των λαών και από το τσάκισμα των δικαιωμά- των μας. Έτσι οι φαντασιώσεις ορισμένων για παγκοσμιοποίηση ή ένωση όλων των ιμπεριαλιστών γκρεμίζονται, καθώς οι αντιθέ- σεις τους πλέον είναι εμφανείς και είναι αυτές που προμηνύουν τα χειρότερα. Αυτοί οι ανταγωνισμοί είναι που φέρνουν το λαό στη χώρα μας αντιμέτωπο με μια λαίλαπα αντιλαϊκών μέτρων αλλά και με εδεχόμενα χρεωκοπίας και πολέμων. Η μήτρα λοιπόν των χειρότερων δεινών για τους εργαζόμενους και το λαό στη χώρα μας είναι η εξάρτηση της ελληνικής αστικής τάξης από τους ιμπεριαλιστές, πάνω στην οποία η ελληνική αστική τάξη έχει στη- ρίζει την κυριαρχία της στους εργαζόμενους, κάτι που είναι βα- σικό χαρακτηριστικό της από την αρχή της ύπαρξης της και είναι αυτό που μετατρέπει το λαό σε έρμαιο των ενδοιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών. Έτσι λοιπόν είναι αναγκαία η οργάνωση της αν- τίστασης ενάντια στον καπιταλισμό και την εκμετάλλευση, στον ιμπεριαλισμό και την εξάρτηση, στους ντόπιους και ξένους αφεν- τάδες. Γιατί μέσα σε ένα τέτοιο σάπιο σύστημα που ξεζουμίζει τους εργάτες και καταστρέφει χώρες και λαούς, είναι ανάγκη ο ξεσηκωμός. Είναι επιτακτικό καθήκον μας να γίνουμε η γενιά των νικηφόρων αγώνων, των εξεγέρσεων και των ανατροπών!

Το μέλλον μας δεν βρίσκεται στο σημερινό σύστημα αλλιά στην προοπτική που ανοίγουν οι Αγώνες μας

παραμένει, ότι πλέον ο λαός μπαίνει στο προσκήνιο, σε πολλές περιπτώσεις ξεπερνάει ακόμα και τις ξεπουλημένες συνδικαλιστικές ηγεσίες και αρχίζει να καταλαβαίνει την δύναμη του.

Με βάση τα χαρακτηριστικά της χώρας, της αστικής τάξης, τη νέα δια- μορφωμένη κατάσταση και τις συνθή- κες, θα μπορούσαμε να θεωρήσουμε πως η Ελλάδα θα είχε τις δυνατότητες να παίξει τον ρόλο του αδύναμου κρί- κκου της ιμπεριαλιστικής αλυσίδας. Νο- μίζουμε πως αξίζει να σημειωθεί πως πλέον έχουμε μπει στην φάση που οι «πάνω» να μην μπορούν να κυβερνή- σουν όπως τα πριν και οι «κάτω» να μην θέλουν να κυβερνηθούν όπως τα πριν. Υπάρχει όμως μία αντίφαση, μπορεί από την μία οι αντικειμενικές συνθήκες να είναι ώριμες για την επανάσταση, από την άλλη όμως για τις υποκειμενικές δεν ισχύει το ίδιο. Αντίθετα το επίπεδο συγκρότησης του λαϊκού κινήματος και ο κορμός του, η εργατική τάξη, δεν έχουν φτάσει σε αυτό το σημείο που να ανταποκρίνεται στις συνθήκες(αντανά- κλαση αυτής της κατάστασης είναι ότι δεν υπάρχει το επαναστατικό κόμμα της εργατικής τάξης). Γι' αυτό και το σύστημα στις μέχρι τώρα μάχες έχει

βγει νικητής, αν και όχι αλώβητο.

Το ζήτημα λοιπόν το οποίο τίθεται σήμερα, είναι αυτό της κατεύθυνσης για την ανασυγκρότηση του λαϊκού κι- νήματος και της εργατικής τάξης σαν «τάξη για τον εαυτό της». Ανασυγκρό- τηση η οποία περνάει μέσα από την δυ- νατότητα που έχει ο λαός να αντισταθεί στην επίθεση που του γίνεται. Έτσι θε- ωρούμε πως είναι αναγκαία η οργά- νωση του λαϊκού κινήματος στην κατεύθυνση του μαζικού, παρατεταμέ- νου και ανυποχώρητου αγώνα για την ανατροπή των αντιλαϊκών μέτρων, την υπεράσπιση των δικαιωμάτων του και ακόμα και την διεύρυνση τους. Χωρίς αυταπάτες για την φύση, τον χαρα- κτήρα και τις επιδιώξεις του σημερινού συστήματος. Έτσι ώστε να μπορέσει να χτίσει τους όρους για την επαναστατική προοπτική, για τις νέες εφόδους στον ουρανό. Γιατί αυτό το σύστημα το μόνο μέλλον που μπορεί να προσφέρει είναι αυτό της φτώχειας και της εξαθλίωσης. Ενώ το πραγματικό μέλλον βρίσκεται στην προοπτική που ανοίγουν οι νέοι αγώνες που ξεσπάνε και θα ξεσπάσουν.

Η δράση των Αγωνιστικών Κινήσεων μέσα

Ητανε κοινή παραδοχή όσων συμμετείχαν στις φοιτητικές κινητοποιήσεις ενάντια στο νόμο-πλαίσιο, ότι η φοιτητική Αριστερά δεν κατάφερε να απαντήσει στα ερωτήματα του κόσμου και να εμπνεύσει σιγουριά. Εμείς, σαν κομμάτι της λύσης από τη μία, με τις πολιτικές θέσεις μας, και του προβλήματος από την άλλη, με την ανεπαρκή μας συγκρότηση, δώσαμε μάχες στα πλαίσια του κινήματος. Είναι απαραίτητο λοιπόν να κάνουμε τον απολογισμό μας, για να μπορούμε να σταθούμε καλύτερα στις επόμενες μάχες που θα δώσει το φοιτητικό κίνημα.

Η πολιτική κατεύθυνση του κινήματος

Σε πολιτικό επίπεδο, οι Αγωνιστικές Κινήσεις προσδιόρισαν σαν κεντρικό στόχο την ανατροπή του νόμου-πλαίσιο, σαν κομμάτι της γενικής επίθεσης του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος απέναντι στο λαό. Τονίσαμε ότι αυτή η μάχη είναι κομμάτι της λαϊκής πάλης ενάντια στο Μνημόνιο, το ΔΝΤ, την ΕΕ, την εξάρτηση. Και προωθήσαμε για ακόμα μία φορά τη λογική της παρατεταμένης Λαϊκής Αντίστασης, της οικοδόμησης λαϊκών οργανώσεων, ικανές να αντιπαρατεθούν με το σύστημα. Γι' αυτό απορρίψαμε τις *“μητέρες των μαχών”*, τις *“εφετζίδικες ενέργειες”*, που θα λύνανε τα προβλήματα του κινήματος *“εδώ και τώρα”*. Διαπιστώσαμε την ασυμφωνία μεταξύ λόγων και πράξεων στο φοιτητικό κίνημα, και δεν ήμασταν από αυτούς που προσπαθούσαμε να πλασάρουμε μια ωραιοποιημένη εικόνα στον κόσμο, ούτε όμως να σπείρουμε την απογοήτευση.

Προσπαθήσαμε να εξηγήσουμε την ταξικότητα του νόμου. Δεν ξεκινούσαμε τις τοποθετήσεις μας ιεραρχώντας σαν πιο σημαντικά τα ζητήματα της έρευνας, της γνώσης, των *“ακαδημαϊκών”* ελευθεριών. Αλλά το θέμα των δωρεάν σπουδών, της δουλειάς με δικαιώματα, των πολιτικών-συνδικαλιστικών ελευθεριών. Το θέμα της διάλυσης των πτυχίων και της ατομικής εργασιακής προοπτικής. Απορρίψαμε τη λογική της συμπόρευσης με τους πρυτάνεις και το ανώτερο καθηγητικό προσωπικό, σαν αδιέξοδη για το κίνημα και δεν κλάψαμε για τις χαμένες θέσεις στο συνδιοικητικό μηχανισμό.

Σε επίπεδο γενικών συνελεύσεων και συντονιστικών κοντράραμε εκλογικιστικές λογικές με το κορυφαίο το θέμα περί *“πρώσης της κυβέρνησης”*, που αποτελούσε αποπροσανατολισμό από τα επίδικα της πάλης και μεταφορά σε ένα γήπεδο όπου η αστική τάξη ελέγχει. Αντίθετα, υποστηρίξαμε την αντιιμπεριαλιστική κατεύθυνση στον κίνημα, σε μία εποχή όπου ο ιμπεριαλισμός έχει καταντήσει απαγορευμένη λέξη στα φοιτητικά αμφιθέατρα και κανείς (ούτε καν η ΚΝΕ) δεν παραδέχεται ανοιχτά την εξάρτηση της χώρας. Τελικά, πίσω από αυτά τα ζητήματα γραμμής, βρίσκονταν η πάλη των δύο γραμμών στο κίνημα, της επαναστατικής και της διαχειριστικής. Η πάλη μεταξύ των απόψεων που θεωρούν την κρίση του καπιταλισμού-ιμπεριαλισμού άλυτη, και αυτών που δεν μπορούν να φανταστούν κάτι άλλο έξω από αυτό το σύστημα.

Είναι αναγκαίο οι Αγωνιστικές Κινήσεις να συγκροτηθούν πάνω στα πολιτικά θέματα, σε μία περίοδο όπου ο κόσμος και ιδιαίτερα η νεολαία αναζητά απαντήσεις.

Είναι ανάγκη τα σχήματα των Αγωνιστικών Κινήσεων να δείξουν στους φοιτητές τη δική μας πρόταση, τη δική μας λύση για τα προβλήματα μας, που δεν είναι άλλη από τη λαϊκή πάλη, όπως αυτή φουντώνει σε κάθε γωνιά της Ελλάδας.

Για την κοινή δράση και την πάλη των γραμμών στα όργανα του κινήματος

Όπου οι Αγωνιστικές Κινήσεις δώσανε με αποφασιστικότητα την πολιτική μάχη, αντιλαμβανόμενες την κόντρα αυτή σα χρέος απέναντι στο κίνημα βοήθησαν τους συλλόγους τους. Όπου μέινανε στη λογική του *“μέσου όρου”* και κρύψανε τις τοποθετήσεις τους στο όνομα της *“κοινής δράσης”*, βοήθησαν τη σύγχυση μέσα στο φοιτητικό κίνημα. Πρέπει να κατανοήσουμε ότι κοινή δράση χωρίς πάλη των γραμμών, είναι κατέλωμα στο κίνημα.

Η πρόταση των Αγωνιστικών Κινήσεων για την κοινή δράση όπως αυτή έχει διαμορφωθεί μέσα στις πρωτοβουλίες σε σχολές όπως το Μουσικό, το Βιολογικό, οι Νηπιαγωγοί ΑΠΘ (με τις ιδιαιτερότητες τους), αποτελεί μοντέλο κοινής δράσης προς τον κόσμο του κινήματος, και διέξοδο για ανένταχτους αγωνιστές αλλά και άλλες δυνάμεις. Τέτοιες πρωτοβουλίες μπορούν να παρθούν πιο θαρρετά και σε άλλες σχολές και πόλεις. Φάνηκε καθαρά μέσα στις κινητοποιήσεις πώς τέτοιου είδους συγκροτήσεις κόσμου, είτε σε σχολές που τις επιδιώξαμε είτε σε σχολές που έγινε αυθόρμητα, ήταν εκείνες που είχαν σταθερότητα, νίκησαν την απογοήτευση και

Δυνάμεις και κίνημα

Μετά το τέλος ενός γύρου κινητοποιήσεων του φοιτητικού κινήματος, χρήσιμο θα ήταν να πούμε την άποψη μας για τις δυνάμεις, κινηματικές και μη, το πώς αυτές στάθηκαν και τι αντίκτυπο είχε αυτή τους η στάση στο κίνημα.

ΠΑΣΠ

Η ΠΑΣΠ, το μακρύ χέρι της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ, εισβάλλει στα πανεπιστήμια εδώ και δεκαετίες αναπαράγοντας την πολιτική του συστήματος. Η ίδια υπερασπίζεται πως δεν έχει καμία σχέση με το ΠΑΣΟΚ. Παρά το αγωνιστικό της προσωπείο τάσσεται υπέρ του Νόμου-Πλαίσιο και των βάρβαρων μέτρων, που προσπαθεί να περάσει η κυβέρνηση. Ο διπλωματικός τρόπος, που προσεγγίζει τους φοιτητές αρχίζει να αποκαλύπτεται. Όσο περνάει ο καιρός, η ΠΑΣΠ, βρίσκεται όλο και περισσότερο σε δύσκολη θέση εξαιτίας της αντιλαϊκής πολιτικής που επιβάλλει το ΠΑΣΟΚ στην ελληνική κοινωνία. Έτσι αποφεύγει να συμμετέχει στις συνελεύσεις, το οποίο της εξασφαλίζει την παρεμπόδιση των αγώνων των φοιτητών με σκοπό να

μην συνδεθούν με τα υπόλοιπα αγωνιζόμενα κομμάτια της κοινωνίας.

ΔΑΠ

Από την άλλη, το τσιράκι της ΝΔ, είναι γνωστό ότι κρατάει μία διπρόσωπη στάση από την στιγμή που τάσσεται υπέρ νόμων και εναντιώνεται στον αγώνα, αλλά όταν οι νόμοι αυτοί δεν ικανοποιούν τα συμφέροντα της, αντιτάσσεται με κινητοποιήσεις και συμμετέχει στο *«ξέσπασμα»* ώστε να μπορεί να διεκδικήσει θέσεις στην διοίκηση. Είναι ολοφάνερο ότι η ΔΑΠ, όπως και η ΠΑΣΠ, ακολουθούν την ίδια πολιτική τακτική εφόσον και οι δύο παρατάξεις τάσσονται υπέρ του Νόμου-πλαίσιο και θεωρούν άσκοπους τους αγώνες του λαού. Για αυτό προσπαθούν να πείσουν τους φοιτητές πως τα δικαιώματά τους και το μέλλον τους δεν κινδυνεύει. Αυτό, βέβαια, γίνεται ξεκάθαρο, αφού προσπαθούν να εφησυχάσουν τον εξαγριωμένο κόσμο και να ωραιοποιήσουν τα πράγματα με ψέματα, θέλοντας να κρύψουν από την νεολαία το μαύρο μέλλον που τους έχει εξασφαλίσει η ελληνική κυβέρνηση υπό τις επιταγές τις Ε.Ε. και

του Δ.Ν.Τ. με τα αντιλαϊκά μέτρα που έχει πάρει. Βέβαια δεν σταματούν εδώ! Συνεχίζουν με κάθε τρόπο προσπαθώντας να ναρκώσουν την φοιτητική νεολαία, με μοναδικό τους στόχο, να εξασφαλίσουν μια ψήφο στις φοιτητικές εκλογές ώστε να υλοποιηθούν τα βάρβαρα μέτρα, που προωθούν οι πολιτικοί τους ηγέτες ενάντια στον λαό, θέλοντας να παρουσιαστούν ως *«σωτήρες»* για την Ελλάδα.

ΚΝΕ – ΠΚΣ – ΜΑΣ

Για άλλη μία φορά, η ΚΝΕ δείχνει την υποταγή της στην αστική νομιμότητα, τις λογικές της ήττας και της ενσωμάτωσης. Από το ξεκίνημα του κινήματος έχει ως κεντρικό πολιτικό στόχο την μη εφαρμογή του νόμου-πλαίσιο και όχι την ανατροπή του. Αυτό μόνο καλό δεν θα μπορούσε να κάνει, καθώς επί της ουσίας λέει ότι το κίνημα δεν μπορεί να ανατρέψει ψηφισμένους νόμους, και για αυτό θα πρέπει μέσα από την ενδυνάμωση φυσικά του ΜΑΣ να παλέψουμε ξεχωριστά σε κάθε σχολή για τη μη εφαρμογή του νόμου, ώσπου το ΚΚΕ

(φυσικά με εκλογές για να μην ξεχνιόμαστε) θα πάρει την εξουσία και θα τον διαγράψει. Με αυτόν τον τρόπο από κεντρική πολιτική αντιπαράθεση με το σύστημα, όπου το φοιτητικό κίνημα θα διεκδικούσε ενωμένο τα δικαιώματά του, διασπά τον αγώνα σε επιμέρους. Έτσι μειώνονται έως και μηδενίζονται οι πιθανότητες νίκης, γιατί δεν ενοποιείται ο αγώνας των φοιτητών για συνολική κατάργηση του νόμου εφόσον στις σχολές, στην πλειοψηφία τους τουλάχιστον, τους συσχετισμούς τους έχουν οι καθεστωτικές δυνάμεις ΔΑΠ- ΠΑΣΠ. Τέλος για να μην εφαρμοστεί πρέπει οι σχολές να είναι ανοιχτές και όχι υπό κατάληψη. Επομένως δεν τίθεται θέμα μη εφαρμογής του νόμου.

Κάπως έτσι η ΚΝΕ έσπινε τις βάσεις για αγωνιστική έξοδο από το κίνημα προτείνοντας εναλλακτικές μορφές πάλης. Στην προσπάθεια λοιπόν να επιβάλει αυτήν την άποψη στους συλλόγους, αλλά και να μη χρεωθεί πολιτικά το κλείσιμο των καταλήψεων, χρησιμοποίησε το κόλπο της κατάθεσης ψηφίσματος με

Κώστας Καμαρέτσος
Πληροφορική Α.Π.Θ.

ΣΤΙΣ ΦΟΙΤΗΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

συνεχίζουν μέχρι και τώρα να θέτουν ζητήματα πάλης.

Σε επίπεδο συντονιστικών, κοντράραμε με κείμενα και τοποθετήσεις τις αντιδημοκρατικές πρακτικές που επικρατούσαν. Απορρίψαμε ανοιχτά την πρόταση περί δήθεν «εκλεγμένων αντιπροσώπων», σαν μέσο αναιρέσης αποφάσεων των συλλόγων, σαν πρόταση που δεν μπορούσε να λύσει τα πολιτικά θέματα που παράγουν τη δυσλειτουργία των συντονιστικών. Τέλος, στο επίπεδο συγκρότησης των διαδηλώσεων, βάλαμε τη λογική κάθε «σύλλογος με το πανό του», τη λογική της από τα κάτω περιφρούρησης και έκφρασης του πολιτικού περιεχομένου των συλλόγων. Κριτικάραμε τις λογικές των πανελλαδικών πορειών, σε μία φάση όπου το κίνημα δεν είχε συγκροτηθεί κατά τόπους και υπονομεύθηκε ο πανεκπαιδευτικός συντονισμός.

Είναι αναγκαίο, να αλλάξουμε τον τρόπο απεύθυνσης στον κόσμο πάνω σε αυτά τα θέματα, να μην έχουμε ξύλινο στυλ απεύθυνσης και να «μπαίνουμε στο ζουμί». Δε χωράνε πια αοριστολογίες, «κοινές συνισταμένες» και απόκρυψη των ζητημάτων. Ο ίδιος ο κόσμος δεν το αντέχει πια, και απαιτεί από την Αριστερά ξεκάθαρες τοποθετήσεις.

Με αυτή την έννοια, οι Αγωνιστικές Κινήσεις πρέπει να συνοδεύουν την όποια κριτική και αντιπαράθεση στους κόλπους του κινήματος με ουσιαστικές απαντήσεις στα ζητήματα που αφορούν την πολιτική και οργανωτική του συγκρότηση. Απαιτείται από εμάς να βρίσκουμε τρόπους δράσης με τον κόσμο

και να ξεπερνάμε στην πράξη τον αποπροσανατολισμό, την απογοήτευση και την παραίτηση. Απαιτείται να οικοδομήσουμε σχέσεις με τον κόσμο, μέσα από δράση και όχι τη στασιμότητα.

Συμπεράσματα

Η γραμμή της αντικαπιταλιστικής-αντιιμπεριαλιστικής πάλης, της κοινής δράσης, και της παρατεταμένης Αντίστασης είναι αναγκαία σε μία περίοδο όπου η μέση οικογένεια οδηγείται στην εξαθλίωση. Είναι μονόδρομος μέσα σε ένα πανεπιστήμιο όπου η εφαρμογή του νόμου-πλαίσιο θα κάνει την φοιτητική καθημερινότητα ανυπόφορη και τη λήψη του «πτυχίου» αδύνατη. Σε αυτή την περίοδο, δε χωράνε «άμεσες απαντήσεις» ή ρεφορμιστικά παραμύθια. Δε χωρά ο βερμπαλισμός του φοιτητικού συνδικαλισμού. Για να αποτελέσουμε περισσότερο μέρος της λύσης και όχι του προβλήματος της φοιτητικής Αριστεράς, να οικοδομήσουμε από τώρα, σχέσεις πάλης με τον κόσμο πάνω στα ζητήματα που βάζει η ζωή. Αν κάτι βγαίνει σαν απολογισμός από τη δράση μας στις φοιτητικές κινητοποιήσεις, αν για κάτι μας

κατηγορούσε ο απλός κόσμος (ακόμα και αυτός που διαφωνούσε με αυτό που λέγαμε!), είναι ότι πρέπει να βγούμε πιο μπροστά και να θέσουμε την άποψη μας με μεγαλύτερη αποφασιστικότητα.

Ερτα Πρίφτη
Φωτεινή Μακρυδάκη
Σ.Δ.Ο. ΤΕΙ ΧΑΛΚΙΔΑΣ
Νίκος Κουφάκης
Σ.Τ.ΕΦ. ΤΕΙ ΠΕΙΡΑΙΑ

θέμα κατάληψη ή όχι διαχωρίζοντας το από τα πολιτικά πλαίσια, δηλαδή τη μορφή πάλης (κατάληψη) από το πολιτικό περιεχόμενο (πλαίσιο). Το πολιτικό πλαίσιο καθορίζει το στόχο, το χαρακτήρα του αγώνα και βέβαια το μέσο πάλης. Φυσικά αυτός ο διαχωρισμός δεν ενδιέφερε και πολύ την ΚΝΕ, αφού πετύχαινε το στόχο της να ψηφιστεί στους συλλόγους το πλαίσιο της, καθώς μετά το ψήφισμα έφευγε ο περισσότερος κόσμος και αποκτούσε τους συσχετισμούς. Κατά συνέπεια συσπείρωνε τα μπλοκ αντικατάληψης. Έτσι υπήρχαν σχολές, όπως η ΑΣΟΕΕ, όπου ψηφίστηκε κατάληψη χωρίς πλαίσιο και σχολές, που άνοιξαν πριν καλά καλά κλείσουν.

ΕΑΑΚ- ΑΡΕΝ

Θεωρήσαμε σκόπιμο να βάλουμε αυτές τις δύο δυνάμεις μαζί και αυτό γιατί κινήθηκαν με αρκετή σύμπνοια στον πρόσφατο ξεσηκωμό του φοιτητικού κινήματος. Στους περισσότερους συλλόγους έκαναν κοινά πλαίσια παρά τις διαφορές τους συσπειρωμένοι πάνω

στο αίτημα «να πέσει η κυβέρνηση», αλλά και στην κοινή τους στάση για τα συντονιστικά γενικών συνελεύσεων και καταλήψεων. Οι δύο αυτές δυνάμεις χαρακτηρίζονται έντονα από λογικές ήττας, προτασεολογίας στο σύστημα και λογικές ανάθεσης και εκπροσώπησης.

Το παραπάνω αίτημα το προέβαλαν ως κυρίαρχο καθώς είναι η αναγκαία και ικανή συνθήκη για να παρθούν πίσω τα αντιλαϊκά μέτρα. Εδώ βλέπουμε μια ξεκάθαρη αντιστροφή της πραγματικότητας, εφόσον τίθεται ως προϋπόθεση η πτώση της κυβέρνησης για την ανατροπή της αντιλαϊκής πολιτικής. Ίσα ίσα μια νέα κυβέρνηση όχι απλώς δε θα πάρει πίσω την επίθεση στα δικαιώματα του λαού και της νεολαίας, αλλά θα συνεχίσει με όλο και πιο βάρβαρα μέτρα. Και για να μην εκτεθούν πλαίσια αυτό το αίτημα με τη φράση «και κάθε επίδοξος διαχειριστής του συστήματος». Δηλαδή βάζει το κίνημα να ανεβοκατεβάζει κυβερνήσεις μέχρι να έρθει κάποια πιο φιλολαϊκή (πάντα στα πλαίσια του ίδιου καπιταλιστικού συστήματος),

που θα πάρει πίσω τα μέτρα. Όσον αφορά το συντονιστικό γενικών συνελεύσεων και καταλήψεων ήταν μια ξεκάθαρη προσπάθεια καπελώματος των συλλόγων, καθώς με τον μανδύα του εκδημοκρατισμού προσπάθησαν να δημιουργήσουν ένα δευτεροβάθμιο ή τριτοβάθμιο όργανο αποφασιστικού χαρακτήρα, στο οποίο θα βγαίνει η γραμμή τους (χωρίς να έχει ανοιχτεί στους συλλόγους) ως γραμμή του φοιτητικού κινήματος. με όρους μειοψηφίας-πλειοψηφίας και όχι με τη μέγιστη πολιτική συμφωνία των συλλόγων και όλων όσων συμμετέχουν σε αυτό. Έτσι επικρατούσαν οι αποπροσανατολιστικές τους απόψεις.

ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ ΧΩΡΟΣ

Ο χώρος αυτός δεν είναι ενιαίος, για αυτό δεν έχει ενιαία στάση, σε κανένα χώρο όπου παρεμβαίνει. Και αυτό, γιατί διακατέχεται από λογικές και πρακτικές ήττας, που προβάλλουν την ατομική και όχι τη συλλογική διεκδίκηση σνομπάροντας τα

όργανα του φοιτητικού κινήματος οδηγώντας αγωνιστές στην απογοήτευση. Ο αναρχικός χώρος έχει την κατάληψη ως αυτοσκοπό και για αυτό υιοθετεί στάσεις όπως αυτή στο Φυσικό Αθήνας, που συμμετείχαν σε πλαίσιο, που έγραφε «κάτω η κυβέρνηση» παρά τη διαφωνία τους, όντας έτσι ουρά των ΕΑΑΚ.

Εν κατακλείδι το φοιτητικό κίνημα σήμερα περισσότερο από κάθε άλλη φορά πρέπει να γυρίσει την πλάτη στις καθεστωτικές δυνάμεις ΔΑΠ-ΠΑΣΠ, που στόχο έχουν να το αποπροσανατολίσουν και να το αποτρέψουν να ενωθεί με το λαϊκό κίνημα. Πρέπει να αφήσει πίσω τις λογικές της ήττας και της ενσωμάτωσης, ώστε να μπορέσει να σταθεί στα πόδια του. Για να διεκδικήσει το δικαίωμα σε σπουδές- δουλειά- ελευθερίες και να αντισταθεί στο πλευρό του λαού ενάντια στην πολιτική, που επιβάλλουν η κυβέρνηση και οι ιμπεριαλιστές πατρώνες της με σκοπό τη συνολική ανατροπή της επίθεσης.

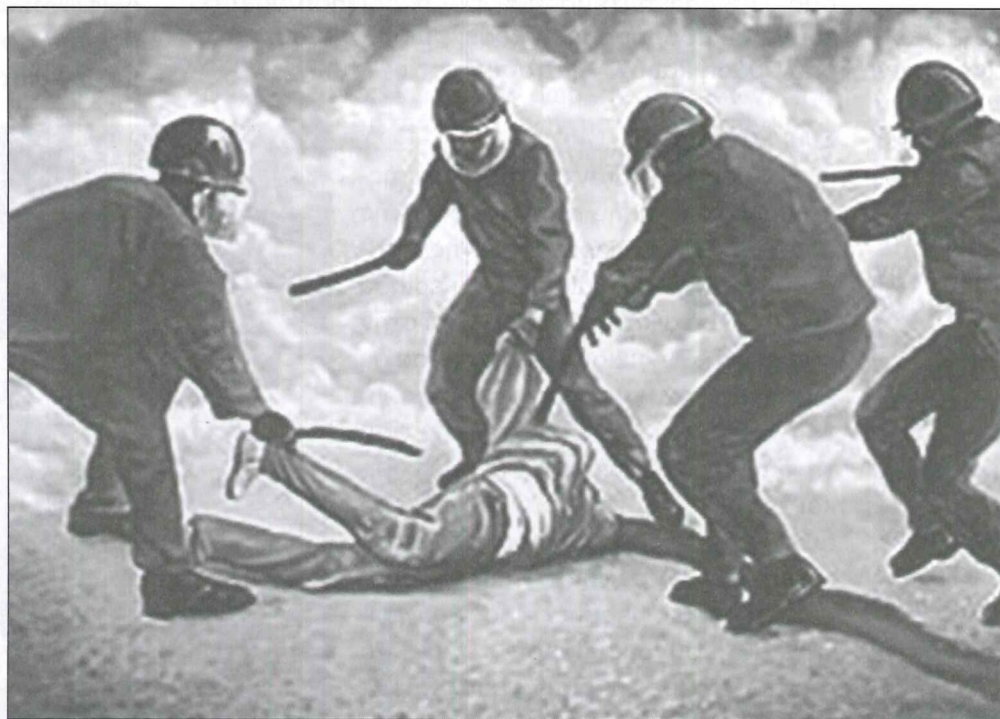
Αντιμέτωποι με τους εχθρούς του κινήματος

Δημήτρης Κωνσταντίνου
Φυσικό Αθήνας
Κωνσταντίνος Αγγελιάκης
Φιλοσοφική Αθήνας

Στην περίοδο που ζούμε, όπου η παγκόσμια οικονομική-πολιτική κρίση του συστήματος έχει αναδείξει έντονες ιμπεριαλιστικές αντιθέσεις και που το κεφάλαιο θέλει να δημιουργήσει νέους όρους κυριαρχίας στην εργατική τάξη και γενικότερα στον κόσμο της δουλειάς, νομοτελειακά δημιουργούνται νέα στοιχεία στην καθημερινότητα. Ειδικότερα δε σε εξαρτημένες χώρες, όπως η Ελλάδα, ο λαός δέχεται τη σκληρότερη επίθεση αιώνων καθώς οι ιμπεριαλιστές βλέπουν τον πλούτο που παράγει ως μία τέλεια λύση κερδοφορίας για αυτούς. Όλα αυτά έχουν οδηγήσει σε όξυνση της ταξικής πάλης και τώρα βλέπουμε το πραγματικό πρόσωπο της αστικής δημοκρατίας. Όσο χτυπιούνται δικαιώματα και κατακτήσεις, τόσο οι εργατικοί και λαϊκοί αγώνες θα εντείνονται αμφοσβητώντας την αστική νομιμότητα και η αστική τάξη και το κράτος θα απαντά χωρίς καμιά ανοχή. Χαρακτηριστικές είναι οι μαζικές κινητοποιήσεις του τελευταίου καιρού, οι απεργίες διαφόρων κλάδων, οι μαζικές πανεργατικές απεργίες, οι καταλήψεις κτιρίων, οι συγκεντρώσεις σε πλατείες, οι μετατροπές παρελάσεων σε διαδηλώσεις, όπου το κράτος προσπάθησε με πολλούς τρόπους να τα αποτρέψει και να τα καταστείλει. Ανέκαθεν ο κόσμος που έβγαине στους δρόμους ήταν πρόβλημα για τις άρχουσες τάξεις.

Για να μπορέσουν οι κηφήνες της αστικής τάξης να διατηρήσουν την κυριαρχία τους πάνω στις μάζες, έχουν διαμορφώσει θεσμούς και μηχανισμούς για να αποτρέπουν τις εκρήξεις, τις εξεγέρσεις και εν τέλει τις επαναστάσεις της εργατικής τάξης και του λαού. Έτσι το σύστημα έχει αποκτήσει ειδικότητα στην τρομοκρατία, την καταστολή και τις προβοκάτσιες, τα οποία με μαθηματική και ιστορική ακρίβεια θα ενταθούν από δω και πέρα.

Το να είμαστε πιστοί υπηρέτες του κράτους και των θεσμών του, το μαθαίνουμε από πολύ μικροί. Μέσω του εποικοδομηματος του το κράτος περνά στα λαϊκά στρώματα την αντίληψη, ότι η κυριαρχία της αστικής τάξης είναι κάτι δεδομένο και ιερό, δίνοντας τη μορφή κάστας σε αυτή, ενώ οτιδήποτε μπορεί να οδηγήσει σε ρίγμα αυτής ή στην ανατροπή της είναι, είτε μάταιο, είτε ανούσιο. Χαρακτηριστικό αυτών είναι η αμαύρωση του κομμουνιστικού κινήματος και η στρατευμένη γνώση που διδάσκεται στα σχολεία και τα πανεπιστήμια και οι απειλές που η εργοδοτική τρομοκρατία ασκεί στους χώρους εργασίας. Παρ' όλα αυτά, όταν οι μάζες βγαίνουν στο πραγματικό πεδίο της πάλης, στο

δρόμο, η προπαγάνδα του συστήματος προσπαθεί με διάφορους τρόπους να «μαζέψει» το κίνημα. Όταν όμως γίνεται «αμάζευτο» και επικίνδυνο για αυτό, προχωρά στην ωμή κρατική καταστολή ως το συμπλήρωμα της βάρβαρης πολιτικής σε βάρος του λαού και της νεολαίας.

Κρατική καταστολή

Οι ιμπεριαλιστές έχουν εξοπλίσει κατάλληλα τους πραιτωριανούς τους ώστε να αποτελούν ένα τέλειο κατασταλτικό μηχανισμό.

Δεν είναι λίγες οι απεργιακές κινητοποιήσεις και οι πορείες, οι οποίες έχουν έρθει αντιμέτωπες με την κρατική καταστολή (με πρόσφατο παράδειγμα την 48ωρη απεργία στις 19 και 20 του Οκτώβρη).

Οι δυνάμεις της ελληνικής αστυνομίας εξοπλισμένες με τόνους χημικά και γκλοπ, ασκούν ωμή βία στους διαδηλωτές, με αποτέλεσμα πολλοί από τους τελευταίους να στέλλονται στο νοσοκομείο ελαφρώς ή βαριά τραυματισμένοι. Αρκετές φορές μάλιστα, η κρατική και παρακρατική καταστολή έχει επιφέρει ακόμα και το θάνατο. Βέβαια, όταν πρόκειται για κρατική δολοφονία, σχεδόν πάντα οι υπαίτιοι αθωώνονται. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η αθώωση του συνεργού του Κορκονέα, Σαραλιώτη ή και παλιότερα του δολοφόνου του Τεμπονέρα, Καλαμπόκα και του δολοφόνου του Καλτεζά, Μελίστα.

Φυσικά, η κρατική καταστολή δεν εκδηλώνεται μονάχα στις πορείες, τις απεργίες και τις διαδηλώσεις, αλλά αντιθέτως έχει πλέον ενταχθεί στην καθημερινότητά μας, κάτι το οποίο επιβεβαιώνεται από τους τραμποκισμούς των ομάδων «Δίας» και «Δέλτα»

και γενικά της αστυνομίας. Σε κρίσιμες φάσεις του κινήματος και του αγώνα των εργαζομένων, οι κυβερνήσεις έχουν βγάλει παράνομες και καταχρηστικές τις απεργίες και έχουν προβεί σε επιστρατεύσεις. Στα σχολεία ακόμα και πρόσφατα είχαν στείλει εισαγγελέις, ώστε να τρομοκρατήσουν και να «συμμορφώσουν» τους μαθητές.

Παρακράτος

Όπλο του συστήματος, όταν θέλει να δώσει τελειωτικό χτύπημα στους αγώνες, είναι το παρακράτος που στρέφει κομμάτια του λαού ενάντια στις πορείες και τις διαδηλώσεις, βαφτίζοντας τρομοκράτες, τους αγωνιστές. Οι επιθέσεις σε γραφεία οργανώσεων, στεκιών σωματείων από «άγνωστους δράστες» με εμπρηστικούς και άλλους μηχανισμούς, που γίνονται με την κάλυψη της αστυνομίας έχουν σκοπό τη στοχοποίηση χώρων και την τρομοκρατία αγωνιστών.

«Κινηματικές» προβοκάτσιες

Προβοκάτσιες παρόλα αυτά δεν κάνουν μονάχα ομάδες κινούμενες από το σύστημα ή κομμάτια του συστήματος. Αρνητικά αποτελέσματα για το κίνημα είναι και όσα γίνονται από κομμάτια της αναρχοαυτονομίας (α/α) ή όπως αλλιώς θέλουν να αποκαλούνται, που με τα «μπάχαλα» και ξεκομμένοι πάντα από τις μάζες νομίζουν ότι χτυπούν τον καπιταλισμό. Ισχυρίζονται, ότι αυτό το κάνουν επειδή έχουμε ταξικό πόλεμο και τον εχθρό τους τον προσδιορίζουν στους μπάτσους, στις τράπεζες, σε αμάξια και βιτρίνες, χωρίς να μπορούμε να προσδιορίσουμε τις πραγματικές προθέσεις που κρύβονται κάτω από την κουκούλα. Και όλα αυτά λειτουργώντας στην

πλάτη του μαζικού κινήματος, ενώ στις δικές τους συγκεντρώσεις δεν ανοίγει από την άλλη ρουθούνη. Θεωρώντας τσιφλίκι τους το κίνημα και οποιονδήποτε διαδηλώνει, επιλέγουν αυτοί πότε είναι η στιγμή για περιφρούρηση και πότε όχι. Λειτουργώντας έξω από το κίνημα, αλλά για χάρη αυτού, σαν σωτήρες του κινήματος και της εργατικής τάξης απαξιώνουν οποιονδήποτε διαφωνεί με τις πρακτικές τους, τον απειλούν και βαφτίζουν βολεμένους, όσους δεν πείθονται με τα όσα πράττουν. Είναι λογικές και πρακτικές που λειτουργούν αντιπαραθετικά με την υπόθεση ανάπτυξης του μαζικού κινήματος. Τί άραγε έχει μείνει στις μνήμες της πλειοψηφίας του λαού από την προβοκάτσια της 5 Μή που μέχρι τότε ίσως ήταν η μεγαλύτερη μεταπολιτευτική πορεία;

Οι βεντέτες στο κίνημα

Αυτές οι ιδιοκτησιακές λογικές του κινήματος οδήγησαν στα γεγονότα της 20 Οκτώβρη. Είναι οι ίδιες λογικές που οδηγούν σε βεντέτες στο κίνημα. Είναι αυτές που οδηγούν σε ανοιγμένα κεφάλια ως μέσο αντιπαραθέσης και σε λογικές περάσματος της «γραμμής» λόγω συσχετισμών, μη μπορώντας να αποκτήσουν πολιτική υπεροχή βάσει της άποψής τους. Τέτοιες απόψεις τις έχει χρόνια η κενεστωτική αριστερά (ΚΚΕ) που ανέκαθεν είχε την αντίληψη του κινηματικού δερβέναγα, αλλά και οι φιλόδοξοι τσιφλικάδες (α/α) και οι καπελωματίες της ΕΑΑΚ-ΑΡΕΝ. Πάνω σε αυτά είναι που το σύστημα πατά και χτυπά το κίνημα. Έτσι έγινε και στις 20 Οκτώβρη που μετά από τα απαράδεκτα γεγονότα το κράτος με τα χημικά του δολοφόνησε το συνδικαλιστή του ΠΑΜΕ. Πάνω σε αυτά τα γεγονότα πάτησαν και τα παπαγαλάκια του συστήματος, προκειμένου να ξεχαστεί η μεγαλειώδης απεργία.

Η προοπτική για το κίνημα

Πώς θα απαντηθούν αυτά τα κενά; Μόνο με την ύπαρξη αριστερής απάντησης με επαναστατική κομμουνιστική κατεύθυνση. Τα πισωγυρίσματα του κινήματος και η πολιτική του συγκρότηση είναι αποτέλεσμα του εκφυλισμού της Αριστεράς που χρόνια τώρα αδυνατεί να δώσει έμπνευση, να συνδεθεί και να πολιτικοποιήσει το κίνημα. Αυτή μπορεί να δώσει τα δεδομένα για τη συγκρότηση ενός κινήματος που μέσω της κίνησης και της πάλης των ιδεών, μπορεί να είναι ανατρεπτικό ως προς την επίθεση και να δημιουργήσει όρους για ανατροπή του συστήματος και οικοδόμηση σοσιαλισμού.

«Αρης Βελουχιώτης: Το Δίλημμα» Μια ταινία 30 χρόνων, επίκαιρη όσο ποτέ

Στέλιος Πακουμάκης
Μαθηματικό Ηρακλείου
Μάριος Ασημινάκης
Πολυτεχνείο Κρήτης

Αυτή η ταινία δημιουργήθηκε το 81, την περίοδο που κυριαρχούσε ο «τρίτος δρόμος» του ΠΑ.ΣΟ.Κ. Παρά τις αντιξοότητες της εποχής, ο Λαμπρινός κατάφερε, κόντρα στις εύκολες, εκλογικές «λύσεις» του συστήματος, να προβάλει τον δύσκολο, αλλά τον μοναδικό ελπιδοφόρο για το λαό δρόμο, τον επαναστατικό.

Μέσα από την ταινία αποτυπώνεται ο σκοπός των Άγγλων ιμπεριαλιστών, ο οποίος ήταν, μέσα από μεθοδευμένες κινήσεις (από πολιτικούς χειρισμούς μέχρι τα τανκς), να κάτσουν στο σβέρκο του επαναστατημένου λαού. Επίσης, αναδεικνύεται η πολιτική αδυναμία του κινήματος, να δώσει απάντηση σε αυτό το ζήτημα.

Ακόμα, προβάλλεται ο ρόλος του ΕΔΕΣ, που δεν πολεμούσε ενάντια στον κατακτητή, αλλά μαζί με τον κατακτητή πολεμούσε ενάντια στον ΕΛΑΣ. Αναδείχτηκε ο «πατριωτισμός» του καθώς και η «συμβολή» του σε μάχες, όπως αυτή του Γοργοποτάμου.

Κυρίαρχης, ίσως, σημασίας στην ταινία ήταν το ζήτημα της εσωκομματικής διαμάχης, που διεξαγόταν παράλληλα με το αντάρτικο. Αυτό φαίνεται από τις διαφωνίες στην κατάθεση των όπλων, που όριζε η συνθήκη της Βάρκιζας και από την εναντίωση

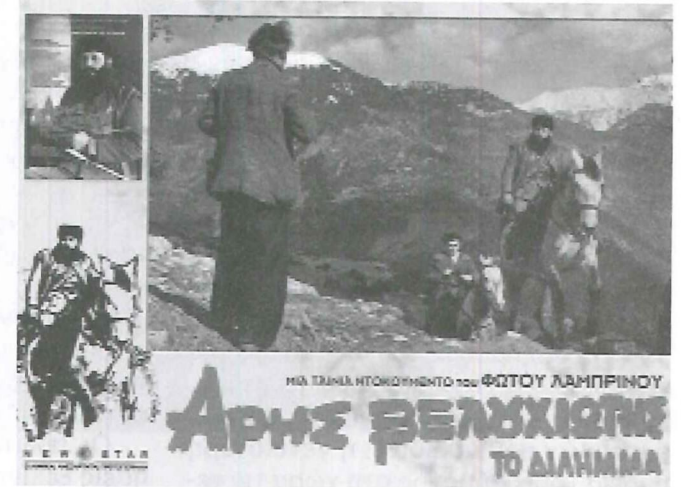
στη συμφωνία του Λιβάνου. Όλα αυτά, αν και καθοριστικής σημασίας, δεν έκαναν τους αντάρτες να εγκαταλείψουν τον ένοπλο αγώνα.

Η αρχή και το τέλος της ταινίας, αναδεικνύουν τη συμφωνία της Βάρκιζας. Πιο συγκεκριμένα, σε μια χαρακτηριστική σκηνή φαίνονται οι αντάρτες του ΕΛΑΣ να αποχωρίζονται τα όπλα τους, ενώ διακατέχονται από θλίψη, για τον λόγο ότι δε θα είχαν πια τη δυνατότητα να συνεχίσουν το αντάρτικο. Παράλληλα ο Βελουχιώτης με το Σαράφη τους αποχαιρετούν με θαυμασμό, μιλώντας γι' αυτούς με τα καλύτερα λόγια.

Βλέποντας την ταινία στις μέρες μας, ανοίγεται το ζήτημα των πρόσφατων αποκαταστάσεων, τις οποίες έκανε το ΚΚΕ. Από τη μια αποκατέστησε μερικούς από τους επαναστάτες, που αδικά διαγράφηκαν, ενώ από την άλλη απομακρύνεται όλο και περισσότερο από την επαναστατική προοπτική. Την ίδια στιγμή που «δικαιώνει» όσους κράτησαν ψηλά τη σημαία του αγώνα, αναζητά διέξοδο στις κάλπες. Μιλάμε για «κουτσές» αποκαταστάσεις, μιας και το ΚΚΕ συνεχίζει την πολιτική που είχε πριν από τις αποκαταστάσεις.

Τώρα, που το δίλημμα «αγώνες ή κάλπες» ξανατείθεται, μπορεί κανείς, βλέποντας την ταινία, να βγά-

λει σημαντικά συμπεράσματα. Πρέπει να ξέρουμε το ρόλο που ιστορικά έπαιξαν οι ιμπεριαλιστές καθώς και οι διάφοροι πατριδοκάπηλοι, ιδιαίτερα όταν ξεπουλιούνται τα πάντα στον ιμπεριαλισμό για να «σωθεί η πατρίδα». Τέλος, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι, μόνο με τους αγώνες μας, μπορούμε να ελπίζουμε σε κάτι καλύτερο. Το τελευταίο, είναι το σημαντικότερο συμπέρασμα, που βγάζει κάποιος βλέποντας την ταινία.

Οι απαντήσεις βρίσκονται μπροστά

Βασίλης Σαμαράς, εκδόσεις «Εκτός των Τειχών»

Στο νέο του βιβλίο ο Β. Σαμαράς καταπιάνεται με τα ζητήματα που αναδείχτηκαν μέσα από τις πρόσφατες μάχες που έδωσε ο λαός μας.

Οι «πλατείες» και οι κινητοποιήσεις που τις ακολούθησαν ταρακούνησαν το σύστημα, τόσο την κυβέρνηση και το αστικό μπλοκ όσο και τους ιμπεριαλιστές πατρωνές τους. Απέδειξαν πως ο λαός έχει τη δύναμη να αναμετρηθεί με το σύστημα. Αλλά και πως του λείπουν η συγκρότηση, η οργάνωση σε όλα τα επίπεδα ώστε να αντιμετωπίσει τη συνεχόμενη επίθεση στα δικαιώματά του.

Για να συμβούν αυτά, θα πρέπει το κίνημα να έχει ξεκάθαρο με ποιους και με τι έρχεται αντιμέτωπο. Με την κρίση του καπιταλιστικού – ιμπεριαλιστικού συστήματος, την επίθεσή του στους λαούς και την όξυνση των ενδοιμπεριαλιστικών αντιθέσεων. Πάνω σε αυτά, ο συγγραφέας αναλύει το ζήτημα της εξάρτησης της χώρας από ΕΕ-ΗΠΑ και τα δεδομένα που αυτή διαμόρφωσε και διαμορφώνει, το ρόλο και τις βλέψεις της εγχώριας αστικής τάξης, και τους πραγματικούς στόχους των μνημονίων, μεσοπρόθεσμου

και λοιπών εκβιασμών.

Στη συνέχεια γίνεται κριτική στις δυνάμεις της Αριστεράς για τη στάση και τα ζητήματα που προέβαλαν (ή συγκάλυψαν) στις λαϊκές κινητοποιήσεις. Αναλύονται οι αυταπάτες που τις διακατέχουν σχετικά πχ με τις εκλογικές λύσεις και την «αριστερά» του ΠΑΣΟΚ.

Τα προβλήματα που απασχολούν το κίνημα και πολλές φορές το τραβούν πίσω, συνδέονται άμεσα με τις προτάσεις και τα ζητήματα που προκρίνει και θέτει η Αριστερά. Εδώ γίνεται ο απαραίτητος διαχωρισμός των ζητημάτων διακυβέρνησης και εξουσίας και αντιπαρατίθεται η άποψη του συγγραφέα με τις διάφορες απόψεις περί «χρέους», «αναδιαπραγματεύσεως» του και σχετικά με ΟΝΕ-ΕΕ. Τέλος αποδομείται το ιδεολόγημα της «άμεσης δημοκρατίας».

Το κομμάτι με το οποίο κλείνει το βιβλίο, αφιερώνεται στην ανίχνευση των απαντήσεων. Τι είναι αυτό που έχει να αντιμετωπίσει το λαϊκό – εργατικό κίνημα; Ποιο είναι το διακύβευμα; Αναλύοντας τη συγκεκριμένη κατάσταση συμπεραίνουμε ότι αναμε-

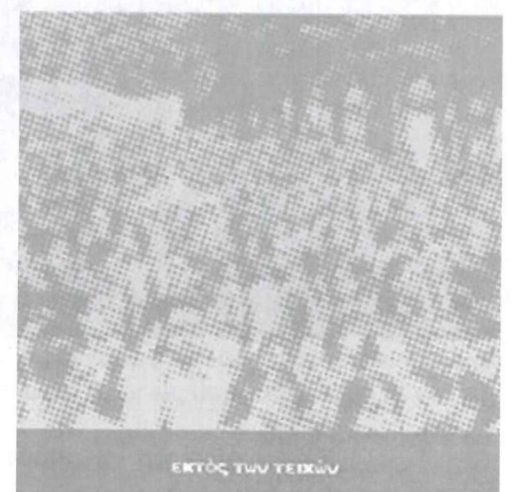
τρούνται δύο κόσμοι. Ο κόσμος του ιμπεριαλιστικού – καπιταλιστικού συστήματος και ο κόσμος που μπορούν να ανοίξουν οι λαοί με τους αγώνες τους. Έχει ή μπορεί κανείς να δώσει τις απαντήσεις στα προβλήματα του λαού; Υπάρχει η γραμμή που θεωρεί ότι κατέχει τις λύσεις και καλεί τον κόσμο να τις ενστερνιστεί στηρίζοντάς τη στις – επόμενες κάθε φορά – εκλογές. Από την άλλη μεριά, βρίσκεται η γραμμή της ισχυροποίησης των λαϊκών δυνάμεων και της μαζικής, οργανωμένης πάλης. Του αγώνα, που περνάει μέσα από τη σύγκρουση με το σύστημα, την καταστολή και τον εκφασισμό, που δυναμώνει και αποκτά προοπτική μέσα από την Κοινή Δράση. Εμείς, προς ποια κατεύθυνση θα συμβάλλουμε;

Ο Β. Σαμαράς θέτει πολλά ζητήματα προς προβληματισμό. Καταθέτει την άποψή του με μια διάθεση συμβολής στη συζήτηση που διεξάγεται στα πλαίσια του κινήματος. Μια συζήτηση που συνεχίζεται και εμπλουτίζεται, επιβεβαιώνει ή απορρίπτει θέσεις στα πλαίσια της πρακτικής εφαρμογής τους «στο δρόμο», μέσα στην κίνηση

των μαζών. Έτσι κι αλλιώς, οι απαντήσεις βρίσκονται μπροστά!

Βασίλης Σαμαράς

Οι απαντήσεις
βρίσκονται
μπροστά

ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ

Χιλή: νέοι αγώνες πάνω στα συντρίμια μιας ήττας

Τσοντάκης Δημήτρης
Φυσικό ΑΠΘ

Τα τελευταία χρόνια και ειδικά μετά το ξέσπασμα της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης, πολλές λαϊκές και νεολαιίστικες κινητοποιήσεις έχουν ξεσπάσει σε πολλές χώρες του κόσμου. Ειδική αναφορά ανάμεσα σε αυτές πρέπει να γίνει στη Χιλή, για δυο κυρίως λόγους, τη διάρκεια, την ένταση και την μαζικότητα του πρόσφατου κινήματος της νεολαίας για την παιδεία, από τη μία, και της ιστορικής διαδρομής και των εμπειριών που μας δίνει η γενικότερη πορεία του κινήματος στη χώρα τις τελευταίες δεκαετίες, από την άλλη.

Η Χιλή, θα μπορούσαμε να πούμε ότι έχει αρκετές ιδιαιτερότητες σαν χώρα. Το εκπαιδευτικό της σύστημα είναι βαθειά ταξικό και το λαϊκό κίνημα αποδιοργανωμένο εδώ και χρόνια.

Είναι χαρακτηριστικό ότι στη Χιλή δεν υπάρχουν Πανεπιστήμια χωρίς διδάκτρα, τα οποία συνήθως είναι πολύ πάνω από το μέσο μισθό ενός εργαζόμενου μηνιαία. Μόνο το 10-20% των παιδιών από φτωχές οικογένειες καταφέρνει να μπει στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση και φυσικά το ποσοστό των νέων που μπαίνει στο Πανεπιστή-

μιο είναι λιγότερο από το 10%. Και τα βάσανα δεν τελειώνουν εκεί. Το μεγαλύτερο ποσοστό των κατώτερων στρωμάτων δεν καταφέρνει να τελειώσει ποτέ τις σπουδές του, ενώ η μόνη οικονομική "διευκόλυνση" είναι τα φοιτητοδάνεια, που δεν είναι ούτε καν άτοκα. Όλο αυτό το καθεστώς που ισχύει για την εκπαίδευση καθορίστηκε από το Σύνταγμα του 1980, που προέκυψε από στημένες εκλογές, κατά τη δικτατορία του Πινοσέτ.

Οι πρώτες φοιτητικές κινητοποιήσεις ξεκίνησαν το 2006 με πολλές χιλιάδες φοιτητές και μαθητές στο δρόμο, με αίτημα για δωρεάν παιδεία και αύξηση των δαπανών για την παιδεία. Η κυβέρνηση έπαιξε το χαρτί του διαλόγου και κατάφερε να σταματήσει προσωρινά τις κινητοποιήσεις. Με τον ερχομό και της οικονομικής κρίσης, το ποσοστό της φτώχειας αυξήθηκε, η ανεργία επίσης, η τιμή του αερίου ανέβηκε. Αυτά και μια σειρά άλλα ζητήματα έβγαλαν ευρύτερα κομμάτια του λαού και ειδικά των εργαζομένων στο δρόμο στις αρχές του 2011, με νικηφόρες κινητοποιήσεις. Τον Μάη ξεκίνησαν οι φοιτητικές και μαθητικές καταλήψεις, με 100.000 διαδηλωτές

στη πρωτεύουσα της χώρας. Σύντομα περισσότεροι μπήκαν στον αγώνα και μέσα στον Ιούνιο διπλασιάστηκαν. Η κυβέρνηση προσπάθησε και πάλι να κατευγάσει τα πνεύματα αλλάζοντας Υπουργό Παιδείας. Τα ΜΜΕ άρχισαν να κατασκευάζουν τους αγώνες και η καταστολή σκλήρυνε. Οι απειλές για χαμένα εξάμηνα και για μαθήματα τις μέρες των γιορτών άρχισαν. Το κίνημα όμως όχι μόνο δεν υποχώρησε, αλλά βρήκε και συμπαραστάτες στους γονείς, τους εκπαιδευτικούς και τους εργαζόμενους. Είναι χαρακτηριστικό της αλληλεγγύης του λαού, οι βραδινές συγκεντρώσεις που πραγματοποιούνταν σε όλες τις πλατείες γειτονιών. Μέσα στον Αύγουστο, πραγματοποιήθηκαν δύο μεγαλειώδεις πορείες από εκατοντάδες χιλιάδες μαθητές και φοιτητές, μία 48ωρη απεργία, όπου και σκοτώθηκε ένας 16χρονος μαθητής από την αστυνομία και μία ογκώδη συγκέντρωση γονιών. Η καταστολή και οι συλλήψεις ήταν το κύριο χαρακτηριστικό αυτών των κινητοποιήσεων, με την κυβέρνηση τελικά να προσπαθεί να κάνει κάποιες στοιχειώδεις παραχωρήσεις.

Σίγουρα, μέσα σε όλα αυτά δεν θα

μπορούσαν να μην υπάρχουν και οι αυταπάτες, τα λάθη και οι παραλήψεις. Οι προτάσεις για δημοψηφίσματα, για λαϊκά Συντάγματα και αριστερές διακυβερνήσεις. Αυτό είναι όμως αναπόφευκτο για ένα κίνημα που τώρα αρχίζει να ανασυγκροτείται. Για ένα κίνημα που για 30 σχεδόν χρόνια έμεινε «ανάπηρο», λόγω των αυταπατών που έσπειρε η ρεφορμιστική αριστερά για το ειρηνικό πέρας στο Σοσιαλισμό μέσα από τις εκλογές, με την "λαϊκή ενότητα" και την εκλογή Αλιέντε, που χωρίς την πολιτική και οργανωτική προετοιμασία του λαού για επαναστατική ανατροπή, όχι μόνο δε δημιούργησε τους όρους για την συνολική αποτίναξη του καπιταλιστικού – ιμπεριαλιστικού συστήματος, αλλά άφησε το λαό απροετοίμαστο μπροστά στη δικτατορία του Πινοσέτ.

Ο λαός της Χιλής και κάθε λαός, πρέπει να διδαχθεί από την ιστορική πείρα και μέσα από τους αγώνες του να ξεπεράσει τα λάθη και τις ανεπάρκειες του παρελθόντος, να ορθώσει το ανάστημά του ενάντια στο βάρβαρο καπιταλιστικό σύστημα και να οργανώσει τις αντιστάσεις του μέχρι την συνολική ανατροπή του.

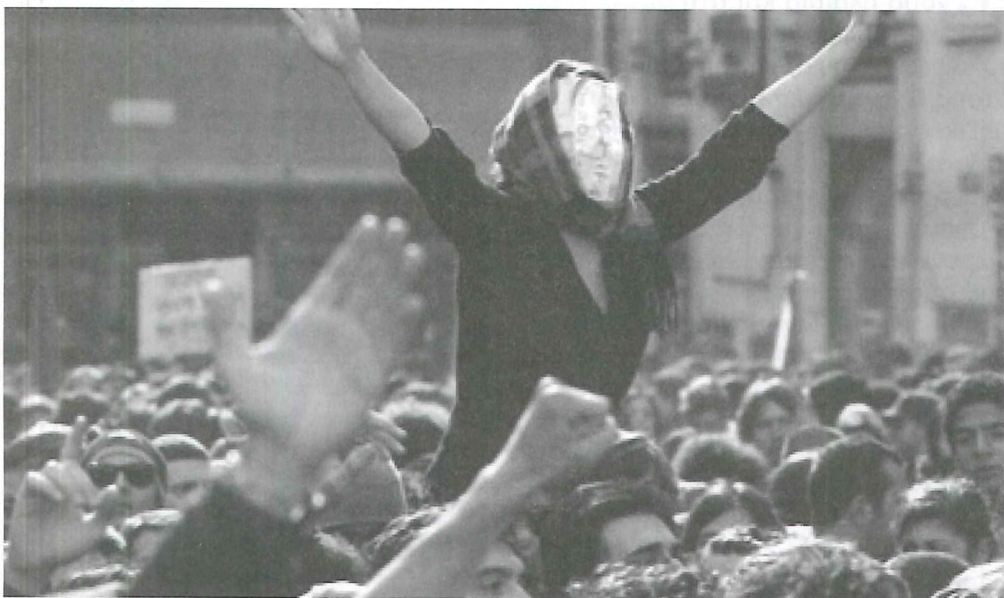
Η νεολαία στη πρώτη γραμμή

Αμερική

Αγγλία

Ιταλία

Αίγυπτος

Χιλή, Αγγλία, Ιταλία, Αίγυπτος, Αμερική είναι μερικά από τα πολλά παραδείγματα που η νεολαία βγήκε στους δρόμους για να διεκδικήσει τα δικαιώματά της. Αυτά τα δικαιώματα που στο παρελθόν είχαν κερδηθεί με αγώνες, ακόμα και με αίμα και που τώρα το σύστημα τα αμφισβητεί. Είναι αυτή η νεολαία που βλέπει όσα όνειρα είχε να της τα γκρεμίζει η βαρβαρότητα του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος. Γνωρίζει πολύ καλά ότι το μέλλον που της υπόσχονται είναι ένα μέλλον χωρίς δικαιώματα, χωρίς να της αφήνουν περιθώριο να ελπίζει έστω και για καλύτερες μέρες. Οι αυταπάτες έχουν πλέον γκρεμιστεί. Το μόνο που έχει να χάσει η νέα γενιά είναι οι αλυσίδες, που με καμάρι τα ξένα και ντόπια αφεντικά της τάζουν.

Εξέγερση είναι η μόνη διέξοδος. Χωρίς να μπαίνει ως μία αφηρημένη έννοια, αλλά ως μία ξεκάθαρη στάση, με συγκεκριμένο όραμα.

Αυτό το σύστημα δε διορθώνεται. Έδειξε τα δόντια του και το πραγματικό του πρόσωπο σε όλο του το μεγαλείο. Το όραμα της νεολαίας είναι η ανατροπή αυτού του σάπιου συστήματος. Για έναν κόσμο χωρίς εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο. Όπου οι λαοί θα είναι οι αφεντάδες στους τόπους τους. Χωρίς δερβέναγες πάνω από το κεφάλι τους που θα ζουν ως παράσιτα της εργατικής τάξης και του πλούτου που παράγει.

Εμπρός λοιπόν στο δρόμο της αντίστασης και της ανατροπής!

Ανακοίνωση Πανελλαδικού Συντονιστικού Αγωνιστικών Κινήσεων (Αθήνα 5-6 Νοέμβρη)

1. Ζούμε στη δίνη μιας πρωτωφανούς επίθεσης του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος στους λαούς, σε όλα τα εργασιακά-κοινωνικά-δημοκρατικά δικαιώματα που κατέκτησαν με την πάλη τους το προηγούμενο αιώνα. Η επίθεση αυτή γίνεται σε ένα πεδίο ολοένα και οξυμένων ανταγωνισμών ανάμεσα στους ιμπεριαλιστές για το ποιος θα βγει περρισσότερο κερδισμένος (ή λιγότερο χαμένος) από τη παγκόσμια οικονομική και πολιτική κρίση. Αυτός ο ανταγωνισμός είναι αυτός που καθορίζει τις εξελίξεις σε αυτή τη φάση και εκφράζεται σε όλα τα πεδία: από το οικονομικό, νομισματικό, πολιτικό έως και το στρατιωτικό.

Ιδιαίτερα στη χώρα μας, στα πλαίσια της διπλής εξάρτησης από τους Αμερικάνους και Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές, γινόμαστε μάρτυρες στη ληστική επιδρομή στις πλουτοπαραγωγικές πηγες, στο δημοσιο πλούτο. Ταυτόχρονα έχουν ήδη νομοθετήσει μια χιονοστιβάδα από αντιλαϊκά-αντεργατικά μέτρα μετατρέποντας σε κόλαση κάθε πτυχή ζωής του λαού. Η ελληνική αρχούσα τάξη σε ρόλο εντολοδόχου, πιστή στις παραδόσεις της, συνηγορεί στη μετατροπή της χώρας σε απροκάλυπτο προτεκτοράτο για να διασφαλίσει τη δικιά της κυριαρχία στο λαό.

Η επίθεση αυτή δεν έχει συγκυριακό, προσωρινό χαρακτήρα. Δεν οφείλεται στο χρεός, το οποίο χρησιμοποιείται για τον εκβιασμό και τη τρομοκρατία του λαού. Το επικείμενο "κούρεμά" του συνοδεύεται από σκληρά ανταλλάγματα που βαθαίνουν την εξάρτηση της χώρας και την κυριαρχία των ιμπεριαλιστών. Σε αυτή τη βάση το πηγάδι οπού καταβυθίζονται τα όρια διαβίωσης του λαού δεν έχει πάτο, αν δεν του βάλει η ίδια η λαϊκή πάλη.

2. Η οργή και η αγανάκτηση όλων των λαϊκών στρωμάτων της κοι-

νωνίας έχει οδηγήσει σε πρωτωφανείς κινητοποιήσεις. Ο αγώνας των κατοίκων της κερατέας, οι μεγαλειώδεις απεργιακές κινητοποιήσεις, οι καταλήψεις σχολείων και σχολών, οι πλατείες και οι τελευταίες διαδηλώσεις στις παρελάσεις δίνουν αποφασιστικά το τόνο στον οποίο κινείται ο λαός το τελευταίο διάστημα. Συγχρόνως από τη συμμετοχή τους ενεργά στις κινητοποιήσεις, χιλιάδες εργαζομένων και νεολλαίας ανδρώνονται πολιτικά στη κατεύθυνση του αγώνα για την ανατροπή της βαρβαρής επίθεσης. Δεν εμπιστεύονται πια τη κυβέρνηση και τα αστικά πολιτικά κόμματα, και έτσι το σύστημα εντείνει την καταστολή σε κάθε φωνή που διαμαρτύρεται, σε κάθε φωνή που διαδηλώνει.

Αναντίστοιχη με τις διαθέσεις του λαού βρίσκεται η πλειοψηφία της Αριστεράς, επισημής η μη. Τοποθετεί όριο σε κάθε κίνημα που ξεσπάει τις επόμενες κάλπες, ώστε να μετατρέψει τον αγωνιζόμενο λαό σε αγωνιστικούς ψηφοφόρους της, για να προωθήσει τα ποικιλόχρωμα προγράμματα σωτηρίας, να πλασαριστεί καλύτερα στο πολιτικό σκηνικό. Έτσι ζητάει με κάθε δυνατό τρόπο να "φύγει η κυβέρνηση" αποπροσανατολίζοντας την πάλη του λαού.

Η πραγματικότητα είναι όμως τελείως διαφορετική και οι απαιτήσεις της είναι να παρεί ο λαός στα χέρια του τον αγώνα και να διεκδικήσει το μέλλον του στο δρόμο.

3. Η νεολλαία βιώνει κι αυτή την βάρβαρη πολιτική του συστήματος κάτω από το δικό της ιδιαίτερο πρίσμα. Πολύ περισσότερο, αντιλαμβάνεται ότι αυτή θα δεχτεί ολοκληρωτικά τις συνέπειες της επίθεσης στους εργαζόμενους, οτι υπονομεύεται και το δικό της μέλλον, η δική της προοπτική. Και καλείται (και ειδικότερα το φοιτικό κίνημα) να διαλέξει στρατόπεδο για να τοποθετηθεί στις εξελίξεις.

Ήδη η σπουδάζουσα νεολλαία αντι-

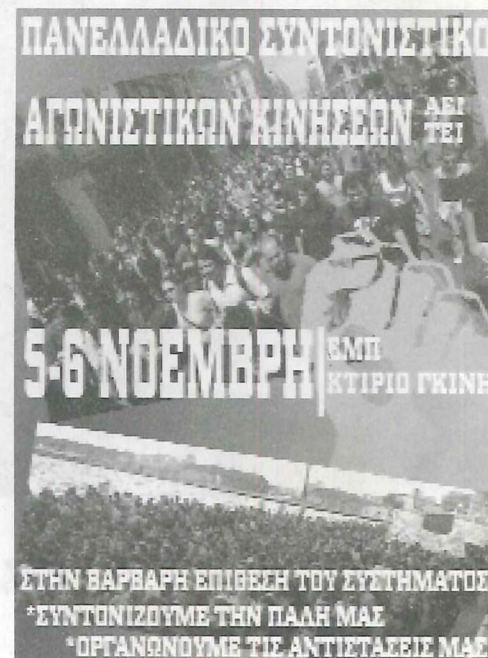
μετωπίζει την επίθεση στον "δικό της χώρο" στα ΑΕΙ-ΤΕΙ. Το σύστημα με ναυαρχίδα του τον πρόσφατα ψηφισμένο νόμο πλαίσιο επιχειρεί να εναρμονίσει την εκπαίδευση (και ειδικότερα τη τριτοβάθμια) στο νέο εργασιακό και κοινωνικό μεσαίωνα. Θεμελιώνει δηλαδή το νέο Πανεπιστήμιο του Μνημονίου. Έτσι κατεδαφίζει τη δημόσια και δωρεάν εκπαίδευση και μετατρέπει τα φοιτικά δικαιώματα σε ατομικό προνόμιο. Υψώνει τους ταξικούς φραγμούς με την εισαγωγή διδακτρών και την εντατικοποίηση των σπουδών. Διαλύει τα πτυχία ώστε να χτυπηθούν τα αυριανά εργασιακά δικαιώματα της νεολλαίας. Καταργεί το άσυλο και τις συνδικαλιστικές ελευθερίες για να οχυρωθεί απέναντι στο φοιτητικό κίνημα.

Για να τα υλοποιήσει όλα αυτά αλλάζει το μηχανισμό διοίκησης των ιδρυμάτων. Ταυτόχρονα εκβιάζονται οι πρυτανικές αρχές με την διακοπή της χρηματοδότησης ώστε να περιοριστούν τα φάλτσα.

4. Η αντίθεση των φοιτητών στο νέο νόμο πλαίσιο και στη γενικότερη πολιτική, τροφοδότησε το κύμα των καταλήψεων στην αρχή του ακαδημαϊκού έτους. Οι φοιτητές μέσα από ιδιαίτερα μαζικές γενικές συνελεύσεις, μπήκαν μαχητικά σε κινητοποιήσεις για την ανατροπή του νόμου. Ακόμα παραπέρα η σπουδάζουσα νεολλαία βγήκε οργανωμένα ενάντια στη βάρβαρη πολιτική του συστήματος, όπως συμπυκνώνεται στα μέτρα του Μνημονίου και του Μεσοπρόθεσμου. Οι Αγωνιστικές Κινήσεις έβαλαν από τη αρχή την αναγκη οικονομικής ενός μαχητικού φοιτικού κινήματος για να μπορέσει να δώσει αποτελεσματικά τη μάχη. Την αναγκη συνδεσης του με το λαϊκό εργατικό κίνημα στην πράξη και όχι στα λόγια. Η προσπάθεια εγκλωβισμού του αγώνα από τις κυριαρχες δυνάμεις ΔΑΠ-ΠΑΣΠ, η προπαγάνδα του συστήματος αλλά και η στάση της υπόλοιπης Αριστεράς έδρασαν παραλυτικά για τη συνέχιση των κινητοποιήσεων.

5. Παρόλα αυτά οι αιτίες που έβγαλαν τους φοιτητές στους δρόμους δεν έχουν εκλείψει, το αντίθετο μάλιστα. Και η επιχείρηση "εφαρμογή του νόμου" από το υπουργείου και η κλιμακούμενη αντιλαϊκή επίθεση από τη κυβέρνηση δυναμιτίζουν το κλίμα στις σχολές. Μπροστα στη σπουδάζουσα νεολλαία μπαίνει επιτακτικά το καθήκον να ξαναμπει στα αμφιθέατρα και να οργανώσει τη πάλη της.

6. Οι Αγωνιστικές Κινήσεις καλούν τη νεολλαία να μπει δυναμικά και αποφασιστικά στον αγώνα και να ενισχύσει τη πάλη του λαού. Οι τελευταίες πολιτικές εξελίξεις δείχνουν την αγωνιώδη προσπάθεια του πολιτικού προσωπικού της χώρας να βρει μια κυβερνητική λύση για να βγει από τη πίεση του ανταγωνισμού των ιμπεριαλιστών και να αποκατασταθεί στα μάτια του λαού. Καταλύτης μπορεί είναι ο λαός αν κλιμακώσει τον αγώνα και τις αντιστάσεις του. Το φοιτικό κίνημα πρέπει και μπορεί να παίξει σημαντικό ρόλο στην ανατροπή της επίθεσης.

Οργάνωση-Αντίσταση-Αγώνας! Μπορούμε να νικήσουμε!

Να ενισχύσουμε τα συλλογικά μας όργανα, να κάνουμε τους συλλόγους εργαλεία για την οργάνωση και την πάλη μας. Να υπερασπίσουμε το άσυλο που ως χώρο ελεύθερης πολιτικοποίησης, συνδικαλιστικής δράσης και διεξαγωγής αγώνων.

Να αντραπεί το νέο Πανεπιστήμιο του Μνημονίου, να εναντιωθούμε απέναντι στην εκπαιδευτική αντιμεταρρύθμιση σε όλες τις βαθμίδες. Η διεκδίκηση των σπουδών μας, η πάλη ενάντια στους ταξικούς φραγμούς, η διεκδίκηση πτυχίων με όλα τα επαγ-

γελματικά δικαιώματα μπορούν να ανοίξουν νέους κύκλους κινητοποιήσεων μέσα στις σχολές. Να συνδεθούμε με τους μαθητές και τους εκπαιδευτικούς σε κοινό μέτωπο για να παλέψουμε για Δημόσια και δωρεάν παιδεία.

Να δυναμώσει-να ενισχυθεί η αντιιμπεριαλιστική κατεύθυνση στο κίνημα. Να παλέψουμε για να σπάσουν τα δεσμά της εξάρτησης που κρατούν την χώρα λάφυρο στα χέρια των ιμπεριαλιστών. Να αποκρούσουμε τους εκβιασμούς και τις μανούβρες τους. Για να απεμπλακεί η χώρα από την Ε.Ε, να

φύγει το ΔΝΤ, το ΝΑΤΟ με τις βάσεις του και η τρόικα. Με όλες μας τις δυνάμεις να συνταχτούμε στο στρατόπεδο της λαϊκής πάλης για να αποκρουστεί-ανατραπεί η βάρβαρη αντιλαϊκή πολιτική. Αυτό είναι ο μόνος δρόμος που μπορεί να ακολουθήσει η νεολλαία. Μόνο μέσα από την διαρκή πάλη της μπορεί να κερδίσει νίκες. Και θα τα καταφέρουμε. Συνέλευση με την Συνέλευση, διαδήλωση με την διαδήλωση και απεργία με την απεργία θα νικήσουμε την μαυρίλα του συστήματος και θα ανοίξει ο δρόμος για νέες κατακτήσεις και για μια άλλη κοινωνία.